La Gata Maula.

Parera

LA GATA MAULA

Sarsuela en tres actes

D'August Novelli i Jiussepe Pietri

Traduïda al català i adaptada als costums populars barcelonins

per en

Josep Parera

Estrenada la nit del 30 de setembre de 1922 en el TEATRE APOLO amb èxit extraordinari

BARCELONA

PUBLICACIONS RÁFOLS
PASSEIG DE GRACIA, 119

REPARTIMENT

Anita	Sra. Rodríguez
Amelia	Srta. Ramos
Senyora Rosa	Sra. Bagües
Núvia / *Pepeta*	» Torrijos
Amiga	» Lamas
Antònia / *Convidada*	» Brasas
Veïna	» Mandri
Rafel	Sr. Parera
Mingo	» Cosin
Senyor Anton	» Segura
Alfred	» Elias
Senyor Florens	» Vidal
Joanet	» Bordas
Periodista / *Nuvix*	» Amengual
Senyor Aleu / *Inspector*	» Banquells
Arroper	» Magro

Cotxers, orfeonistes, convidats i chor general
Guitarres, bandurries i acordeon.

L'acció passa a Barcelona. — L'acte primer, en una placeta imaginària del Poble Sec. — El segon en una torreta de la muntanya de Vallvidrera. — El tercer, en un interior de les habitacions del Senyor Anton.

EPOCA ACTUAL

ACTE PRIMER

Recó d'un carrer imaginari del Poble Sec. A la dreta primer terme, un portal gran d'una cotxeria, veient-se en el fons un cotxe i altres efectes de l'ofici. En segon terme i front al públic i fins a mig escenari, un edifici senzill unit a la cotxeria amb una porteta i damunt d'ella un rètol que dirà «Carpintería». Primer terme esquerra una casa-habitació dels propietaris de la cotxeria amb balcó i finestra. A segon terme i continuació de la casa una paret de poca alçada amb una porta xica simulant un hortet i sortint a l'exterior el ramatge d'una figuera. Terme i rematant l'angle del carrer un edifici també senzill. Al fons una plaça veient-se en perspectiva la Muntanya de Montjuich amb el castell. Es ple dia.

ESCENA I

Apareixen ANITA *i* AMÈLIA *assegudes i brodant al costat d'una taula que hi haurà a primer terme esquerra; en* RAFEL *a segon terme dreta envernissant un calaix de calaixera sobre un banc de fuster.. Arrambat a la cotxeria un banc de seure amb rodetes a les cames del davant. En el portal i en una perxa hi haurà penjats collar, regnes i cordes. Sobre la taula hi hauràn unes mostres de teixit de llana de senyora.*

MÚSICA

ANITA I AMÈLIA — Sí que estarà bonic, farà un bell contrast, queda- [rà un primor
ves que bé ens ha sortit el mateix les fulles que [aquesta flor.
Aquest blau cel del fons amb verd fa que hi res- [salti més
i així la rosa destaca formosa com si un sol brillés.

RAFEL — Si és símbol de l'amor aquesta flor (*A l'Anita*)
fa temps que l'has brodat dintre el fons del meu [cor.

ANITA — Si a on hi ha el meu sol pogués anar volant
seria eternament la seva estrella errant.

AMÈLIA I quanta poesia es fa malbé ! ave Maria !
ANITA No hi ha com la il·lusió per inspirar i sentir alegria
AMÈLIA Somnies ! Delires !
Si avui tot veus color de rosa.
ANITA Demà el que sigui ja ho veurem.
(*Tornat a fixar-se amb el brodat*)
ANITA I AMÈLIA Sí que estarà bonic, farà un bell contrast, quedarà un primor.
ves que bé ens ha sortit el mateix les fulles que aquesta flor.
Aquest blau cel del fons amb verd, fa que hi ressalti més
i així la rosa destaca formosa com si un sol brillés.
RAFEL Ets la reina de ma vida, dolça Anita,
i com la rosa, n'ets tu formosa com si un sol brillés.
TOTS Si de l'amor la flor n'és un bell símbol
l'esclat d'aquesta rosa n'expressa d'ell el goig.

PARLAT

RAFEL Ja ho diuen els poetes. A penes ve la primavera tot revifa ; i més l'amor.
AMÈLIA I vostè, per no fer-los quedar malament....
RAFEL Vaja ! Per mi també ha arribat la primavera. (*Mirant a Anita*).
ANITA Per tothom arriba. (*Mirant a Rafel*).
AMÈLIA Doncs per mi no encara.
RAFEL Qui ho sap ! Jo en conec un que per vostè si no sospira, al menys badalla.
AMÈLIA Si, vaja, com vostè per un altre que jo sé... Mira que sospira aquesta classe de jovent... Fa riure !
RAFEL Per què ? perquè som pobrets treballadors ?
ANITA Raó de més per tenir aquest dret.
AMÈLIA Està clar ; a tu et semblarà bé !
RAFEL Si no tenim més dret, almenys tenim més necessitat que els que van en abundància, i ja se sap, quanta més pobresa amb més calor s'estima.
AMÈLIA Ah ! ja.
RAFEL O si no, vegi en la «Bohem» que fan al Liceu. Com més desesperats estan més canten l'amor i més romàntics se senten.
AMÈLIA Ps ! (*Amb menyspreu*).
ANITA Que és bonica la *Bohem* !
RAFEL Que l'ha vist !
ANITA Ens hi va portar el papà l'altre dia que el senyor li va donar unes entrades de platea.

RAFEL Quina músic..., eh? (*Cantant*). *lei lasceremo alla stagion dei fiori*. A mi m'entusiasma!

ANITA Quina bellesa!

AMÈLIA Si però no es pot negar que és bastant verda.

RAFEL Verda la *Bohem*? Doncs què dirà de les operetes i vodevils que es fan al *Paralelo*?

AMÈLIA No en veig de funcions escandaloses jo.

RAFEL I aquelles artistes de varietés que ballen així i ensenyen... (*Balla exagerat*). Bé, ja se suposa el que ensenyen... tot el que està permès.

AMÈLIA Ah! Quina vergonya! (*Tapant-se la cara*).

ANITA A la meva germana sols ·li agrada el cinematògraf. Sobretot fa una temporada.

AMÈLIA Calla, ximpleta!

RAFEL Que li sembla més honest?

ANITA Es clar! Allí es fa tot a les fosques i no es veu qui es torna vermell. En aquest món hi ha molta hipocresia.

RAFEL Si n'hi ha? Sembla mentida. I que els pitjors són els que baixen el cap i es piquen el pit. Cregui'm; són uns gates maules! (*Per l'Amèlia*).

ANITA Molt bé! Diu molt bé, Rafel! (*A Amèlia*) Que tens les tisores? (*A part*) Has sentit el que ha dit? que els que baixen el cap són els pitjors!

AMÈLIA Si ho dius per mi t'equivoques i val més que et fixis en tu per no fer tant la mona amb aquest ximplet. Encara series capaç...

ANITA I si fos així? quin mal faria?

AMÈLIA Uix! Em moriria de vergonya! La dona d'un obrer.

ANITA Ja veurem el partit que trobaràs tu. Fas burla del pobre Joanet perquè és paleta i potser encara t'hauràs de casar amb el Noi de Tona.

AMÈLIA Calla, que ve la mamà! (*Broda*).

ESCENA II

Dits i senyora ROSA *per la primera esquerra amb un paneret de raves per triar.*

S.ª ROSA Ai, Senyor! Quina llàstima! Tan bé que anaven i ja hi ha entrat la malura; les orugues s'ho mengen tot. (*Posa el paneret sobre la taula*).

RAFEL (*Cantant*) *Veccia zimaria senti... io torne al pian tu assendere.*

S.ª ROSA Però, què fa vostè amb la calaixera? Que no l'acaba?

RAFEL Senyora, això no és tant fàcil com anar a l'hort a collir raves.

S.ª ROSA Des del mig dia que el veig amb aquest calaix.

RAFEL No porto pressa. Ja l'acabaré demà.

S.ª ROSA Demà? Si aquell jove ha de venir avui a veure l'habitació.

RAFEL L'habitació ensenya-la-hi. Demà hi posarem la calaixera.

S.ª ROSA (*Asseient-se*). Quanta paciència! (*Triant*). Oh! Mireu, mireu quina desgràcia; tots fets malbé per les orugues.

RAFEL (*Acostant-se*). Per les orugues? No en mengi pas. Amb una solament que se n'empassés...

S.ª ROSA Qué vol dir?

RAFEL Li podria venir la solitària.

S.ª ROSA Què diu ara?

RAFEL El que sent! Tinc un amic que se'n va empassar una sense notar-ho i quan se'n va donar compte ja tenia un peu al cementiri. Se li va fer tan llarga que quan la hi van treure semblaba una serpentina.

S.ª ROSA Quin horror! Calli, calli. Vaja unes bromes.

RAFEL No és broma. Amb un de l'Orfeó l'hi va succeir...

S.ª ROSA Ja! De l'Orfeó havia d'éser. Veu, així quasi ja no ho dubto. (*Rient*).

RAFEL Què vol dir?

S.ª ROSA De l'Orfeó? No em faci riure...

RAFEL Què en té que dir?

S.ª ROSA Res! però em fa gràcia. Miri que dir-ne Orfeó de quatre cridaners mal avinguts que per Pasqua van a dar la murga cantant les caramelles.

RAFEL Doncs perquè ho sàpiga hi ha molt bones veus.

ANITA Ben bé que van cantar aquest any.

S.ª ROSA Sí, podien anar al Liceu a cantar la «Dida».

ANITA L'«Aïda», mamà.

S.ª ROSA Es igual la *ida* que la *vuelta*.

RAFEL Per vostè serà igual, perquè no sap apreciar aquestes coses; però no ho dubti. Ja voldrien més de quatre que ens els fan passar per estrelles tenir les nostres facultats.

S.ª ROSA Heu's aquí el que tenen. Pretensions. De segur que es pensa que és un *Caruncho*.

ANITA Caruso vol dir, mamà!

S.ª ROSA Bé, noia. Ai mare!

RAFEL Ja, ja, ja.

MÚSICA

RAFEL No és cap pretensió. Si la sort m'hagués sols [ajudat
en lloc de sê un senzill fuster, un *divo* hauria [estat.

S.ª ROSA Deu ser veritat que el cantâ els fa tornar xiflats.

AMÈLIA Per cada un que s'aprofita, cent ne surten de [grillats.

ANITA Deu ser veritat que un tenor molt bo hauria estat, mes jo fustê el prefereixo per tenir-lo al meu [costat.

RAFEL Vostè no sap que avui el que és un gran tenor té més diners que cap milord.

S.ª ROSA I quants amb la illusió de veure això abastat...

AMÈLIA allà a Sant Boi els han portat.

ARROP. Quien quiere el buen arrop. (*Passa pel fons un home amb una jerra. Ven arrop*).

S.ª ROSA Esperi's! (*L'Amèlia entra per una olleta. La senyora Rosa s'acosta a l'arroper*).

RAFEL (*Acostant-se a l'Anita*). Ens deixen un moment. Ets la nineta dels ulls del teu Rafel, del teu Ra- [fel;
en aquests moments gojo que em sembla que em [trobo en el cel.

ANITA Jo gojo en veure't tan sols, que quan no et veig [crec que no em vols.

AN.-RAF. I t'estimo tant que ja no sé ocultar-ho i ens ho [notaran.

S.ª ROSA (*Dant-se compte que s'abracen*). Rafel! Què fa?
I AMÈLIA (*Amèlia sortint*).

RAFEL (*Adopten una posició còmica*). Cantar! Li recordava un tros del Faust. (*L'Amèlia va envers l'arroper que li ven arrop i desapareix*).

S.ª ROSA No em va bé que ho faci així tan acostat.

RAFEL No pensi mal, no; ni això l'alarmi que és l'afició que em té de debò entusiasmat. Sens dar-me compte ja m'hi expressava com si em trobés en el Liceu representant. Jo em creia estar en la realitat, però els seus crits m'han demostrat que estava somniant.

S.ª ROSA Ja fa alguns dies que els vinc observant
I AMÈLIA i no m'escapa un detall del que fan
si la illusió que té fos realitzable

fóra un honor tenir un gendre tenor.

AN-RAF. Ja fa alguns dies que estan observant
i no els escapa el més petit detall,
sort que ella es pensa fóra realizable
i creu un honor tenir un gendre tenor.
Un gran tenor, tenor...

TOTS Vaja una ditxa al que Déu li dóna la veu formosa
[i bon gust per expressar,
tenen riqueses, honors i glòries i els consideren
[com un ser excepcional.
En el teatre quan fan comèdia se'ls veu magní-
[fics amb bons hàbits i brillants
després els diaris parlen d'ells fent-los honor
i en els cartells se'ls veu en lletres d'or. (*Evolucionen*).
lara la la la... lara la la la
i en els cartells van en lletres d'or.

PARLAT

S.ª ROSA Bah! Semblem boijos. Ves com ens hem engrescat parlant d'això.

RAFEL A tothom alegra.

S.ª ROSA Bé, bé! Vostè faci el favor. Si li agrada cantar vagi al Conservatori i quan debuti al Liceu, ja l'anirem a sentir i si ens agrada ja l'aplaudirem. Nosaltres hi anem bastant a sentir òpera, encara que no hi entenem res.

RAFEL Ja ho suposo. A vostè el mateix li és la *ida* que la *vuelta*.

ANITA Ja, ja, ja. (*Rient fort*).

S.ª ROSA Calla, escandalosa. Vaja una manera de riure.

RAFEL Es que li he fet gràcia.

S.ª ROSA Bé, *bravihi, bravihi*. Dos dies per arreglar un calaix. (*Senyalant-li el banc*). Aquell és el seu Conservatori. (*Asseient-se*).

RAFEL Ja hi vaig. No s'amoini. (*Torna a envernissar i canta*). *Dunque e proprio finita? Te ne vai, te ne vai la mia pichina?*

S.ª ROSA Què ha dit de la petxina?

ANITA Es italià, mamà.

S.ª ROSA Ja ho comprenc; canta en italià perquè no l'entengui. No és pas una senya? (*A l'Anita*).

ANITA Que és mal pensada.

AMÈLIA Fa bé de ser-ho.

RAFEL (*Amb el cassó de la cola*). Senyora Rosa, que em permet anar a la cuina a escalfar la cola?

S.ª ROSA Altre cop! Ja el torrarà aquest aiguacuit amb tan escalfar. Vagi a la cuina, vagi. No se l'hi refredarà tantes vegades quan sigui casat, no. Ja li ho asseguro.

RAFEL Qui ho sap! (*Mirant a l'Anita*).

S.ª ROSA Vagi, vagi! Em sembla que li hauré d'escalfar jo la cola.

RAFEL Estigui tranquila, que per avui ja és l'última vegada. (*Fent mutis*). Res, com si fos un delicte el nostre amor.

ESCENA III

S.ª ROSA (*A part*). Sí, ja pots mirar. (*Per en Rafel*). Per ara estan verdes. Vaja unes pretensions. Ja el vigilaré jo. (*Aixecant-se*). (*Alta*). Bé, deixeu-ho això. I tu, (*per l'Anita*) no havies d'anar a tornar aquestes mostres de roba? Doncs vés-hi ara mateix.

ANITA Hi ha d'anar l'Amèlia.

AMÈLIA Jo?

ANITA No em vas dir que volies conèixer aquell dependent?

AMÈLIA Jo entrar a un establiment ple d'homes i sola! Quina vergonya! No, no tinc valor. No hi vaig; vés-hi tu.

ANITA No tinguis por que se't mengi, dona.

AMÈLIA Bé! No hi vull anar.

ANITA Déu meu! quina por que li fan els homes.

S.ª ROSA Vaja, vols callar? Sempre has de ser tu.

AMÈLIA Ella creu que totes les noies tenen el seu desvergonyiment.

ANITA I tu et penses que amb aquest posat de santa m'ho fas creure que els tens por? Si et deixessin!...

AMÈLIA Mamà, faci-la callar! Veu quines coses de dir-me aquesta avalotada?

ANITA Sobretot, no la molesteu a la senyoreta virtuosa i recatada!

S.ª ROSA Vaja, vols callar, desvergonyida? (*Agafant les mostres de la taula i posant-les-hi a les mans*). Té, i vés-te'n. No em facis dir un disbarat.

ANITA Sempre haig de fer el seu caprici.

S.ª ROSA Vés i calla!

ANITA (*Deixant les mostres*). Primer vaig a rentar-m les mans. (*Va per entrar*).

S.ª ROSA (*Barrant-li el pas*). A rentar-te les mans? A l cuina! Ja! Potser vols que te les renti el fuste ret! Vés a la quadra.

ANITA Em vull rentar amb aquell sabó meu d'olor.

S.ª ROSA Sabó d'olor, farina, rissos... Presumida! Ah Escolta el que et dic. Quan tornaràs, sàpiga-h per endavant, aquest fusteret haurà sortit d'aqu per sempre; ho sents?, (*agafant-la*) esbojarrada

ANITA Però, a què ve tot això?

S.ª ROSA Ve, que m'estic donant compte de les bestiese que fas amb aquest ximplet i vull acabar-ho avu mateix.

ANITA Senyor! sembla mentida! Si no fos la mamà.. diria que ha perdut el coneixement.

S.ª ROSA Desvergonyida! (*Li pega una bufetada*). Té, ma educada!

ANITA Sí... sols em faltava això. (*Plora*).

ESCENA IV

Dits i senyor ANTON. *Després* MINGO

SR. AN. (*Fent petar el* látigo *des de dins*). Mingo! Des vetlla't!

S.ª ROSA Ton pare! Ja veuràs!

SR. AN. Aquest dimoni de xicot dorm sempre. Malvi natge!

MINGO (*Des de la quadra*). Ja va, ja va.

AMÈLIA Ara pendrà un disgust.

S.ª ROSA (*Empenyent a l'Anita*). Passa a dins, passa; qu no vull que n'hegui esment. Passa...

ANITA Ja li ho diré jo al papà. (*Entra a la casa plorant*)

S.ª ROSA I jo li explicaré una altra cosa. (*Seguint-la*).

AMÈLIA Vaja una arribada li darem. (*Seguint-la*).

MINGO (*Surt per la quadra amb una galleda amb aigu i es derigeix al fons*). Ja vinc, ja vinc de seguida

SR. AN. (*Entrant pel fons i donant-li un cop de* látig *bromejant*). Sempre arribes tard!

MINGO Ai! (*Li cau la galleda*). Pasterada!!! Ja, ja, ja!

MÚSICA

SR. AN. Sóc tan feliç que per res del món
ni amb un rei ja no em canviaria,
tinc rals, salut i tranquilitat

i me'n ric de la loteria.
Què't sembla lo que penso: t'agrada?
MINGO *Inmenso*! (*Cridant*).
SR. AN. Ets el *tío* de més gràcia; *bravo* Mingo
tu ho encertes i coneixes lo meu fê.
Aquell que més envegi mereix sols...
MINGO Despreci!
SR. AN. Ets un mata-les *callando*, Mingo *bravo*.
No ets cap nici, ets un bon peix.
SR. AN. Ah! Que és sortós qui com jo té a la quadra
MINGO bons cavalls per poder-los governar
Al pet de la tralla corre la quitxalla,
el cavall s'alegra i qui el mena goja quan el veu
[trotâ.
Per carrers, bulevards i passetjos
sentireu l'harmoniós cascavell,
mes si passa un auto ja no hi ha harmonia
el so de botzina i el tuf de benzina regira els
[budells.
(*Evolusionant xiulen. El senyor Anton dóna cops de* látigo *al Mingo que salta cada cop*).
La... la... la...,
SR. AN. Era un xicot tota ma illusió
i Déu sols m'ha dat dues famelles.
Doncs què hi farem si no me n'han dat
bé haig de fer per la dona i per elles.
Prô també faig pel Mingo que ell és el...
MINGO *Pellingo*!
SR. AN. Això ja no té la gràcia que esperava
ets un murri, sempre seràs el mateix.
Prô tu ja sabs ben bé que de casa...
MINGO Sóc l'ase!
SR. AN. Ets un mata-les *callando*, Mingo *bravo*!
No ets cap nici, ets un bon peix.
SR. AN. Ah! No hi ha res més bonic per un home
MINGO que el poder-ne gaudir treballant
tenir bona gana i el menjâ abundant
si pot ser possible no donant als metges a gua-
[nyar ni un ral.
Si la dona et molesta algun dia
i t'ensenya rabiosa els queixals,
la fermes ben curta, li poses morral
i en lloc de garrofes sols li dones palla i algun
[xic d'alfals.

(*Evolucionen*).

SR. AN. Vaja, té. Agafa la tralla i endreça-la. (*Li dóna un cop de* látigo).

MINGO Ai! (*Queixant-se*).

SR. AN. Ja, ja, ja.

MINGO Sí, podeu riure. Carai, quina fiblada!

SX. AN. Apa, vés! (*Donant-li el* látigo). Desenganxa la Garbosa i no li donguis beure que ve suada.

MINGO Escolti, senyor Anton. (*Molt misteriós*).

SR. AN. Què hi ha?

MINGO Que si continua *tropellant-me* com si fos bestiar el millor dia em desenquaderna i hauré de fer una reclamació... que...

SR. AN. Que la Garbosa sua. Via, via...

MINGO (*Anant-se'n*). Jo sí que suo quan vostè arriba. Miri, miri quin caminar més *chulo*. (*Mutis fons*).

SR. AN. Ja, ja, que és salau! (*Traient-se el barret de copa amb galons*). Vaja, ja per avui tenim llesta la feina i un cop acabat el servei del senyor, resulta que el senyor i l'amo sóc jo. És la vida; serveix perquè et serveixin.

ESCENA V

SR. ANTON, SRA. ROSA, ANITA *i* AMÈLIA, *sortint de la casa totes mústigues. Després* MINGO

S.ª ROSA (*Donant una empenta a l'Anita*). Passa; passa d'una vegada.

SR. AN. (*Després d'una pausa en la que la Sra. Rosa seu a triar els raves*). Bé, i què és això. No es diu res; ni bones tardes?

ANITA Ih! ih! ih! (*Agafa les mostres i un cistell que ha tret i fa mutis fons*).

SR. AN. Bah! està explicat... les ha agafat amb ella. Alguna carícia de la dona. Malvinatge! (*Dóna un cop a la taula amb el barret*).

AMÈLIA Papà, què fa? No en té cap més!

SR. AN. En resum; es pot saber què ha succeït?

S.ª ROSA Ha succeït lo de sempre; que a la teva gran li he hagut de pegar.

SR. AN. Bé... i doncs, què ha estat?

AMÈLIA Res, papà, la mamà tenia raó. (*S'asseu i broda*).

SR. AN. Tu, calla!

S.ª Rosa Si no ho hagués merescut...
Sr. An. Doncs a mi no m'agrada que li peguis. Les has agafat amb ella, i no ho consento; ho sents?
S.ª Rosa Encara seràs capaç de defensar-la.
Sr. An. Està clar que la defenso.
Amèlia Si es tractés de mi...
Sr. An. No ho necessites. Tu ets sagrada, per ta mare. I per mi encara més... Reconsagrada!
S.ª Rosa Calla, calla, avalotat. Jo no faig diferències.
Sr. An. Veiam, doncs: què ha fet l'Anita?
S.ª Rosa Abans de tot sàpigues... (*Aixeca els raves*). Uix!
Sr. An. Què hi ha? Algun *rinoceronta*?
S.ª Rosa Te'ls volia dar per sopar i, fixa't tots plens d'erugues i quina una, mira, sembla una anguila!
Sr. An. I volies donar-me'ls per sopar? (*Agafant-los i posant-los dins del barret*). Té, noia; porta'ls a la Garbosa; precisament té necessitat de purgar-se.
Amèlia No li faran mal? (*Agafant-lo*).
Sr. An. Si no me n'havien de fer a mi, menys n'hi faran a ella.
Amèlia Doncs els hi donaré. (*Mutis per l'estable*).
Sr. An. Ara explica't. Per què has de tenir aquest vici de pegar a les filles quan jo no les maltracto mai?
Mingo Vostè ja em maltracta a mi. (*Sortint de la quadra amb uns guarniments que penja a la perxa*).
S.ª Rosa Lo d'avui ho té merescut.
Sr. An. Vols explicar-te? (*De dins de la casa se sent la veu d'en Rafel*).
S.ª Rosa Això t'ho explicarà; ho sents? Allí hi ha el culpable.
Sr. An. Un home? (*Mingo que surt de la quadra*). I doncs, què hi fas aquí?
Mingo Ah, jo no sé res.
S.ª Rosa Es el fusteret, perquè ho sàpigues.
Mingo (*Dirigint-se al senyor Anton*). Es veu que l'ha engarjolat a la cuina. (*Rient i acostant-se a la porta*). Esperi un moment.
Rafel (*Des de dins*). Se'm refreda la cola.
Sr. An. Què diu?
Mingo Que se l'hi *meneya* la cola.
S.ª Rosa Res, deixa'l que cridi! Es un romanser que sols procura allargar la feina... perquè així... doncs... amb l'excusa de...
Mingo Li diré jo. Perquè fa l'amor a l'Anita.
Sr. An. (*Sorprès*). Com, com? Heu dit que...

MINGO Bé, no s'alarmi!
RAFEL (*Des de dins*). Que se'm refreda la cola.
SR. AN. Ja te la rescalfaré jo. (*Va a obrir*).
MINGO Vaig a buscar la tralla? (*Decidit*).
SR. AN. (*Agafant-lo per un braç*). No; la tralla encara no. (*Entra i surt*).

ESCENA VI

Dits i RAFEL *que apareix amb el cassó de la cola que fuma*

RAFEL (*Regirant la cola amb una fusta*). Cóm és que m'han tancat?
S.ª ROSA Ha estat un descuit.
RAFEL (*Anant-se'n al banc*). Ah! Segons veig, per avui ja ha acabat la feina el senyor Anton!
SR. AN. Si Déu vol! I tu, quan és que acabes amb la que tens entre mans?
RAFEL Ja ho estaria... però m'han tingut tancat tanta estona! (*Treballant i cantant*). *Ci lasciremo alla stagion fioritta.*
MINGO Mira, sap cantar en xinés!
SR. AN. Em sembla que anant a aquest pas ho acabaràs per l'estació de les figues seques. (*Cremat*).
RAFEL Vostè bromeja. (*Riu*). Ja, ja, ja, ja.
MINGO Senyor Anton. Si per cas pegui-li abans de sopar.
SR. AN. Ara mateix. Aquest s'ha cregut portar-nos pel nas a tots.
RAFEL (*Seriós*). Doncs si és així serà millor entendre's ràpidament. (*Es treu la brusa del treball*).
S.ª ROSA (*Espantada*). Maria Santíssima! Què anirà a fer?
SR. AN. Jo em treuré la levita. (*Ho fa*).
MINGO (*Assustat*). Jo vaig a donar palla a la Garbosa.
S.ª ROSA No, queda't! (*Agafant-lo pel braç*).
RAFEL (*Colocant-se al costat del senyor Anton*). Bé. Parlem clars. L'adob de la calaixera no s'acaba, ni es pot acabar.
MINGO Malaltia crònica!
SR. AN. No s'acaba?
RAFEL Ni es pot acabar.
SR. AN. Buscant-ne un altre, està llest.
RAFEL Vostè no podrà fer això perquè nosaltres tenim una llei de resistència que ens empara.
SR. AN. La llei?
MINGO (*Corre a dar la mà a Rafel*). Bé! Resisteix, Rafel!
SR. AN. Calla, tu, ximplet! (*Donant-li una empenta i di-

rigint-se a Rafel). Bé, poques paraules i clares. Què pretens de nosaltres?

RAFEL Encara no ho ha comprès? Pregunti-ho a la senyora Rosa.

SR. AN. I què hi dius tu?

S.ª ROSA Vol l'Anita. Què et sembla quin pervenir!

MINGO (*A part*). Així està bé la llei. Tu vols una cosa; doncs dona'm l'altra.

SR. AN. La vol, la vol. Es necessari primer saber si ella està conforme.

RAFEL Que si n'està? (*Treient-se una carta de la pitrera*). Llegeixin aquesta carta.

SR. AN. Una carta? (*Agafant-la*). Molt bonic! Mira, mira, i és lletra d'ella.

RAFEL I llegint-la veuran que jo sóc la causa de que la fletxa de l'amor hagi trepanat el seu cor.

S.ª ROSA (*A en Mingo*). Trepanat?

MINGO O sigui *taladrat*... passat de part a part... fet el forat, vaja.

Sª. ROSA (*Esverada*). Fet el... Doncs perquè ho sàpiga, vostè no ha foradat res, que a la meva filla l'he vigilada sempre jo.

SR. AN. Ja es veu... escolta. Tresor meu! (*Llegint*).

RAFEL Sóc jo!

S.ª ROSA Ves quin tresor; fa un tuf de cola que empesta.

MINGO Això és igual. També el senyor Anton feia pudor d'estable... i he... (*Fent guinyos*).

SR. AN. Tens raó, Mingo; amb les coses de l'amor el perfum no té valor. (*Llegeix*). Tresor meu! Era un dematí de primavera. Allí a l'hort, se sentien cantar els ocellets que deixant pressosos els seus nius anaven a posar-se a la figuera per picar la riquesa del seu fruit. Oh! Aquella figuera!

RAFEL Oh! Aquella figuera.

MINGO Oh! Aquella figuera. (*Escarnint-los*).

SR. AN. (*Llegint*). Quants desitjos i quantes esperances!

MINGO Oh! Que és bonic trobar l'esperança dalt d'una figuera!

SR. AN. Sí; es veu que per allí s'entenien.

RAFEL Era jo que hi pujava i m'acostava per les rames a la finestra del seu dormitori.

SR. AN. Heu's aquí perquè sempre la trobava pelada d'aquella part; ah! *granuja*! I encara se'm menjava les figues!

MINGO I jo m'emportava les culpes i les encarregades.

RAFEL Continuï si vol saber un xic més.

SR. AN. (*Llegint*). A les sis en punt un raig de sol travessant la persiana del meu dormitori va despertar-me en el precís moment que tenia un somni....

MINGO Ai, un somni! Pobreta! Què deuria somniar? (*Tancant els ulls*).

SR. AN. (*Mirant-se a la Sra. Rosa*). M'escama!

S.ª ROSA Veiam el somni, veiam.

RAFEL (*Prenent la carta*). Ho sento, però el somni sols jo el puc saber.

MINGO S'acabat el somni. (*Obrint els ulls*).

SR. AN. Molt bé, molt bé! (*A la Rosa*). Ja ho has sentit.

RAFEL N'estan persuadits? Doncs és necessari decidir-se. Ja comprenc que les meves pretensions han de topar amb la dificultat de què vostès desitgen per a la seva filla un home de posició, però consti que a mi no em fa fer aquest pas els quatre quartets que vostès puguin deixar-li. Jo de tot això no en desitjo absolutament res. La vull tan sols a ella. Altrament, jo no sóc cap mala persona i amb el meu ofici em guanyo un bon jornal, i si no tinc fortuna per igualar-m'hi, tinc bones mans i ganes de treballar.

S.ª ROSA Ja es veu. En tres dies no has pogut envernissar un calaix.

RAFEL Però si em dóna la gana, en un quart el deixo llest.

MINGO Mentre li negui la filla el calaix no s'acabarà.

S.ª ROSA Doncs jo ho acabaré amb dues paraules. (*Tocant a Rafel per l'espatlla*). A casa meva, de *volcheviquis* no en vull.

RAFEL Com? Senyor Anton! Què hi diu vostè?

SR. AN. Noi... (*Excusant-se*). Què vols que hi digui? Es tracta d'una filla. Si fos un mascle me'n cuidaria jo d'arreglar-ho, però essent femella se'n cuida la dona.

RAFEL I vostè permetrà que un jove que té tota la bondat se'l tregui sense més ni més? Jo amb les meves idees no he estat mai un obcecat. Sóc un home que segueixo un corrent de socialisme que és molt lògic que hi aspiri tot bon treballador.

SR. AN. Bé, bé, bé! (*Fent-lo callar*).

MINGO (*Intercedint*). Senyor Anton. Ell és un reformista. (*A'n en Rafel*). Dic bé?

RAFEL Això mateix.

SR. AN. En resum. Aquest xafarranxo, va per vosaltres.

Ja us apanyareu. Anem, Mingo. Vina a veure si li falta res a la Garbosa. (*Mutis per l'estable*).

S.ª ROSA I jo vaig a veure si el foc està encès o me l'ha apagat aquest puja-figueres amb les seves coses. (*Acostant-se a Rafel*). No en vull saber res de vostè. (*Mutis per la casa*).

RAFEL (*Pausa*). Ja ho veus, Mingo!

MINGO I que en fan de mal els diners de vegades! D'ençà d'aquella rifeta, que a la senyora Rosa li han pujat els fums al cap. El que abans era un *quiero y no puedo*... i ara... Però no falleixis, procura vence-la, que jo treballaré el pare i t'ajudaré, Rafel, que ets dels meus; però moixoni!... que no se n'adonin. (*Donant-li la mà i baixant la veu*). Viva la fusión de la reforma social de la liga republicano *demotraca*. Viva, viva! (*Mutis per l'estable i Rafel rient per la casa*).

ESCENA VII

Apareixen pel fons senyor ALEU, NÚVIA *i* NUVI *i coro d'acompanyants*

NUVI Veiam si tampoc en tindrà de disponibles el senyor Anton.

SR. AL. També és caprici voler cotxes i no decidir-se fins ara. Oh! i estant l'església a quatre passes.

NÚVIA Bé, primer no m'importava, però ara em fa vergonya anar-hi a peu encara que sigui a la vora.

CONVID. I no dirà res el capellà si es triga massa?

NÚVIA Ell rai que és parent nostre. De totes maneres se l'haurà d'anar a avisar.

ESCENA VIII

Dits, senyor ANTON *i* MINGO

SR. AN. (*Sortint de la quadra seguit del Mingo*). Hola! Vostès? Què desitgen?

SR. AL. La noia que la casem i se li ha passat pel magí, al moment d'anar a l'església, que no hi vol anar a peu. He buscat per tots aquests contorns i no trobo cap carruatge.

MINGO Es que hi ha *pidèmia* de matrimonis, senyor Aleu.

SR. AL. Que no ens en proporcionaria cinc o sis?

SR. AN. Jo per avui del meu servei ja estic llest; podeu

comptar amb els dos meus i faré buscar els qu[e] falten. Però per quan han d'ésser? Jo en tin[c] per una hora almenys.

NUVI Fins a les sis tindrem temps.

SR. AN. Bé; n'hi ha de sobres.

NÚVIA Doncs ja ho saben: cinc cotxes per a les sis, un d'ells tancat. Ah! que els cotxers es posin d[e] gala, que volem que ens vegin.

SR. AL. Avui sol et gastaràs el dot.

NÚVIA Anem mentrestant a donar un tom pel parc, qu[e] està a la vora.

CONVID. Ai sí, que ens veurà la gent.

NÚVIA Doncs anem-hi. (*Agafant al nuvi pel braç*). L[i] recomano que els seients siguin tous, que volem donar una bona passejada.

SR. AL. Per passejar millor és agafar un tramvia de *cir-cumlavació* i t'estalvies diners, filla meva.

NÚVIA Ai! Papà, un dia com aquest, tramvia no est[à] bé; oi, tító meu? (*Al nuvi*). Rateta!

SR. AL. D'aquí un any haureu acabat el seny i la salut (*Van anant-se'n pel fons i sols queden a escen[a] senyor Anton i Mingo*).

SR. AN. Au! vés a donar l'avís. Són tres. Que s'arreglin i vinguin a la placeta i prepara't tu també. (*En-tra a casa*).

MINGO Hi enviaré al menut, que encara tinc molta feina (*Cantussejant*). Le ri li ri le ri le... (*Agafa el[s] guarniments que hi han penjats s'asseu a caval del banc i amb el mànec del* látigo *li pega. Can-tant amb música de «Los Calabreses»*).
Si no orina, si no orina,
que es faci dar una mirada
perquè amb l'aixeta espatllada
pot tenir un mal resultat;
endevina qui t'ha tocat.
Tral la la. Arri. (*Pegant al banc*).

ESCENA IX

MINGO *i* ANITA

ANITA (*Entra pel fons amb el cistell buit*). Mingo! Qu[e] vas a les carreres?

MINGO Preparo els guarniments per un casament de lux[e] que vindrà d'aquí un moment.

ANITA Ah! quina sort que tenen! Tothom se casa!

MINGO Sembla que a vostè li agradaria casar-se també.
ANITA M'agradaria, sí, però segons amb qui.
MINGO Ja sé qui és aquest que vostè vol.
ANITA Què has de saber!
MINGO Jo ho sé tot, perquè tinc l'ull més obert que la senyora Rosa! M'estic aquí a la plaça i veig una casa... i encara veig més... veig una figuera.
ANITA També ho saps allò de la figuera?
MINGO Sí, però no li sàpiga greu, que jo l'ajudaré a realitzar el seu somni daurat.
ANITA De debò?
MINGO Amb tota l'ànima. I quan arribi el dia que els pugui portar a l'església amb un landó de luxe, llavors jo...
ANITA Com ho faràs, com ho faràs, veiam.
MINGO Em posaré una lliurea amb uns grans faldons, un parell de guants ben grans perquè es vegin; al cap un barret de copa ben flamant, les botes enllustrades i amb els modals fins que uso per les bodes baixaré a obrir la portella. Entrarà la parella enamorada i un cop dintre baixaré ràpidament les cortinetes i llavors els colomets allà dins...
ANITA Allà dins, què?
MINGO Què?
ANITA Què, què?

MÚSICA

ANITA No siguis gens maliciós de pensâ en el que farem,
que moment tan deliciós potser no el disfrutarem.
MINGO La malícia m'ho fa fer perquè veig que estant a [punt
i sols m'hi deixareu ser fent-me aguantâ el llum.
ANITA No et posis tan exagerat o no et voldrem pas de [criat.
MINGO Els ulls si acàs ja em taparé i així no sofriré.
ANITA Doncs essent així ja pots obrir. (*El Mingo ha posat junt a ella un carret petit, si n'hi ha, o una cadira en tot cas, i fa com si obrís la portella*).
Ens portarà a dar una volteta
per un lloc que hi passi força gent.
Que tenim ganes que s'informi tot el món del [nostre casament,
que els que s'estimen i a l'església hi han pas- [sat sols pel detràs

seguranient darem denteta i d'enveja aniran a [casâ's.
ELS DOS Ens portarà a dar una volteta.... etc.
ANITA Quan al cotxe pujarem, ben quietets allí estarem ni sentint-ne la illusió ens deurem fe cap petó.
MINGO Però l'esposa li dirà molt *mimosa* al seu Rafel: ara que ja ens han casat, que el Mingo ens porti [al cel.
ANITA No trotis gens i vés al pas dirà el Rafel traient [el braç.
MINGO I el que direu jo sentiré i potser em sufocaré.
Afl)23 Si has d'escoltar ja pots trotar.
ELS DOS Ens portarà a dar una volteta... etc.
(*Evolucionen i se'n van per la quadra*).

PARLAT

MINGO (*Des de dins*). Hauré d'anar a avisar els cotxes.
ANITA (*Sortint ràpidament se'n va pel fons*). Ja hi vaig jo a avisar-los.

ESCENA X

Senyora ROSA, RAFEL, ALFRED *i senyor* ANTON

S.ª ROSA (*Sortint per la casa seguida de Rafel i després senyor Anton*). Es inútil que em segueixi! Quan dic que no, ha de ser que no.
RAFEL Està bé, però la calaixera no s'acabarà mai.
S.ª ROSA Això ja es veurà.
ALFRED (*Pel fons amb el barret a la mà vestit amb elegància*). Perdoni! Hi ha aquí una tal senyora Rosa Bacarisas? (*A Rafel*).
S.ª ROSA Per servir-lo! La Bacarisas sóc jo.
ALFRED Celebro moltíssim. Jo sóc el... M'envia la senyora Serafina la hortelana i suposo que ha parlat...
S.ª ROSA (*Desfent-se a compliments*). Ah! Es vostè! Caram! Segui, segui. (*Espolsa la cadira perquè s'assegui*). Tingui, ja no s'embrutarà.
ALFRED Oh! no es molesti, l'hi suplico.
S.ª ROSA No faltava!...
SR. AN. (*Sortint i dirigint-se a la senyora Rosa*). Qui és aquest? Sembla *algo bueno*.
S.ª ROSA Es el nou rellogat. Sembla distingit i bona persona. Oi que en fa la car ?

SR. AN. No te'n fiis. També la feia l'altre i ja saps com va marxar.
S.ª ROSA Vaja una diferència d'aquell a aquest.
SR. AN. Tu estàs contenta? Prou... Jo ni hi entro ni surto.
ALFRED Està molt escassa d'habitacions Barcelona.
S.ª ROSA Per això nosaltres lloguem aquest quartet que queda independent de les altres habitacions. Ja és bufó, ja. Això sí. Sols el lloguem per recomanació i a gent molt distingida.
ALFRED Moltes gràcies.
S.ª ROSA Veu (*senyalant l'interior*), hi vam fer fer aquesta porteta i per entrar no és necessari obrir el cancell.
ALFRED Està bé.
S.ª ROSA Vol veure l'habitació?
ALFRED Oh! no importa. Com sigui. El meu gust és molt senzill.
SR. AN. No, no... és millor que la vegi perquè després arribant al fi del mes no volem saber històries.
ALFRED Com ho cregui. (*A part*). On deurà ser ella?
S.ª ROSA (*Fent-lo passar al davant i amb compliments*). Doncs passi, passi.
ALFRED No, passi vostè!
S.ª ROSA No, vostè.
ALFRED De cap manera! (*Exagerat*).
S.ª ROSA (*A part al senyor Anton*). Què et sembla?
SR. AN. Vaja, feu via. No tants compliments!
RAFEL I que jo hagi de veure això!...
SR. AN. (*Se sent plorar a l'Amèlia que surt per la quadra*). Qui és que plora?

ESCENA XI

Dits, AMÈLIA *i* MINGO

MINGO (*Portant a l'Amèlia que plorosa s'empara en ell. Ell amaga a l'esquena el barret de copa que el cavall li ha destroçat*). No ploris més! Després de tot això no és la mort de ningú.
S.R AN. Què ha estat?
MINGO Ha succeït una desgràcia! Però no s'espanti.
SR. AN. Vols acabar! (*Cridant*).
MINGO Vostè li ha fet portar els raves dins el barret. No és veritat?
SR. AN. I bé?
MINGO Es coneix que en comptes d'abocar-los a la men-

jadora els hi ha posat a sota el nas i ha succeït que quan s'ha acabat els raves ha començat pel barret i (*ensenyant-l'hi*), *voalà.*

SR. AN. (*Donant un crit de desesperació i agafant el barret que estarà destroçat*). Mal rayo!

MINGO Sembla un acordeon...

AMÈLIA Jo no ho sabia que al cavall li agradessin.

MINGO La olor del llustre li ha fet pegar queixalada.

SR. AN. Almenys en tingués un altre. Com ho faig per anar al casament?

RAFEL (*Agafant-lo i unint-lo*). No s'espanti. S'enganxa amb una mica de cola.

MINGO També es pot arreglar amb paper de goma.

ESCENA XII

Dits, senyora ROSA *i* ALFRED

S.ª ROSA Què és això? (*Sortint*).

MINGO La Garbosa s'ha menjat un tros de vimba.

S.ª ROSA Oh, Verge!

SR. AN. (*Ensenyant-lo i cridant més que ella*). No era verge, però podia ben passar.

ALFRED Veiam, veiam, deixi-me'l veure. (*Agafant-lo*).

AMÈLIA Déu meu, ell!

SR. AN. Escolti, que fa de barretaire vostè?

ALFRED No, senyor, però en tinc un que li podria anar molt bé i si no li ofengués... Així entraria en aquesta casa donant-me la satisfacció d'usar una galanteria amb el pare i evitar les llàgrimes de la senyoreta. (*Passant al costat seu*). No plori. (*A part*). No m'esperaves, veritat?

RAFEL (*A Mingo*). No t'has fixat que l'Amèlia ha posat la cara de mil colors?

MINGO Per mi que aquest ve per ella.

SR. AN. (*A Alfred, acostant-s'hi*). Veiam, permeti'm. (*Li agafa el barret de palla, se'l prova i li està molt xic*). Ja ho deia! Vostè té la carbassa molt xica. No m'entra a mi.

S.ª ROSA Te'l pots fer engrandir.

MINGO Encara que li engrandeixin i li treguin la badana li quedarà a la coronilla. Semblarà un *colom* de circ.

SR. AN. Què hi farem! Per aquest vespre em posaré el vell.

ALFRED Amb el seu permís, doncs, vaig a fer portar el

bagul i altres efectes meus. (*Dant-los la mà*). Servidor de vostès Alfred Segui, pel que vulguin manar. (*A part a l'Amèlia*). A reveure aviat, vida.

S.ª ROSA Mentre nosaltres acabarem d'arreglar-li l'habitació.

ALFRED Està molt bé. A reveure aviat, doncs. (*Mutis fons*).

S.ª ROSA Estigui bo. Celebro molt. (*Acompanyant-lo fins el fons*).

SR. AN. *Bueno*, Rosa, *bueno*.

S.ª ROSA I que n'és de fi aquest jove! D'això en dic homes!

RAFEL (*Al Mingo*). Ja ho veus, noi. Li cau la bava.

S.ª ROSA (*Contenta*). Ja tenim llogada l'habitació. Quinze durets al mes. Déu n'hi dó! (*Al senyor Anton*). No et sembla?

SR. AN. Què vols que et digui?

S.ª ROSA I que ets mal agradós!

SR. AN. Ja saps que no és el meu gust tenir estranys a dins de casa tenint mosses...

S.ª ROSA En quines coses et fixes! Qui sap si així...

SR. AN. Apa, Mingo; anem per feina; vés a enganxar l'altre i el treuràs a la placeta, vaja, cap viu, que es fa tard. (*Entra a la quadra*).

MINGO Corrents. Deixa'm anar a estovar el seient per aquests nuvis. (*Se'n va pel fons*).

S.ª ROSA Amèlia, vina amb mi. Necessito moure el tocador posar-li davant de la finestra (*Entrant a la casa seguida d'Amèlia*).

RAFEL Em té capficat el fer d'aquesta gent. Senten un menyspreu tan gran per la gent treballadora que no me l'explico. Si no fós per ella que és tan bona! (*Treballa*).

ESCENA XIII

ANITA *i* RAFEL

ANITA (*Entrant pel fons*). On és la mamà! On és el papà! (*Nerviosa*).

RAFEL Què hi ha, Anita, què passa?

ANITA (*Nerviosa*). La mamà, el papà. On són?

RAFEL La teva mare deu estar arreglant l'habitació per al nou rellogat i el teu pare ha entrat a la quadra.

ANITA Que ja saben que és, ja saben qui s'han ficat a casa?

RAFEL N'he tingut el pressentiment. Veritat que és el que estava l'altra nit al cine al costat de la teva germana molt galantejador?

ANITA El mateix i no és la primera vegada. Ho porten molt dissimulat, però a mi no m'enganyen. De lluny ja l'he reconegut. Quines maneres de fer, la jesuïta; portar a viure el nuvi a casa. Què dirà la gent?

RAFEL No t'amoïnis, que el que puguin dir no anirà per nosaltres, demés que jo també vetllaré per la teva germana. Ara, una altra cosa. Sàpigues que fa un moment que he enraonat amb els teus pares i t'he demanat.

ANITA (*Tirant-se-li al coll i abraçant-lo*). De debò?

RAFEL Sí... Pensava fer la nostra felicitat, però ta mare...

ANITA T'ha dit que no. (*Es posa a plorar*). M'ho esperava!

RAFEL No et desesperis i no ploris, nineta, perquè sinó ploro jo també i creu que faríem un paperot si ens posessim a plorar! Ja veuràs, ja veuràs com vencerem i podrem realitzar totes les nostres il-lusions.

ANITA Doncs és veritat que m'estimes molt?

RAFEL Que si t'estimo!

MÚSICA

RAFEL Del dia aquell que en el jardí baixant els ulls [plens de rubor
vas dir-me que eres sols per mi t'estimo tant que [em tens mig boig.

ANITA Oh! Déu meu! Si la mamà s'informava i em [veiés així abraçada,
ella que em creu capriciosa, no em perdonaria.
No n'he estat mai capriciosa, no,
per tu sols jo sento adoració.
Que en el món no n'hi ha cap altre que mereixi
tan sols la meva atenció.

RAFEL Fio en tu, que ets tot sinceritat
en l'afecte pur de ta bondat,
i ningú per més que intenti
no podrà apartar-te mai del meu costat.

ANITA Quanta felicitat!

AMBDÓS Mai no podran rompre els llaços forts

que per la vida ja neixen els nostres cors.
Sols podran obtenir que si avui t'estimo
t'estimi més demà.
Solets com els ocellets buscarem ben lliures
un indret per fê'l niuet, i tot gaudint amor feliç
nostre niu serà un bell Paradís.

ANITA Recordo avui amb il·lusió la tarda aquella que en [el ball
va neixe allí nostra passió veient-nos sols per [un mirall.

RAFEL Es cert. Jo amb la vista a tu clavada vaig pensar [que delirava
i encisat per ta bellesa vaig corre a invitar-te.
Si aquest xotis no té compromès, servidô amb [molt gust se li ofereix;
i confiant-te en els meus braços vaig sentir-ne [el foc del teu rostre encès.

ANITA I et recordes que al cap d'un moment vas tenir [tal gran esverament,
que em vas dâ una trepitjada que del mal per poc [m'agafa un accident?

RAFEL Vols que ara ho recordem?

AMBDÓS Mai no podran rompre els llaços forts, etc. (*Evolucionen*).

PARLAT

RAFEL Nineta del meu cor!

ANITA Rafel meu! Sento una immensa alegria, però pensa en la meva germana... i no puc consentir que aquell desafogat... (*Cridant*). Papà!

RAFEL Què fas! No! Al contrari. Per poder aconseguir el que desitgem, és necessari fingir que no sabem res. Necessitem estar molt alerta per veure si els podem sorpendre en un moment que els pugui comprometre. Aquest serà l'únic medi per demostrar a la teva mare, que és molt més fàcil que l'enganyi una *gatamaula* que les persones franques com nosaltres.

ANITA Dius molt bé, Rafel; estaré alerta. Adéu!...

RAFEL T'en vas, rateta?...

ANITA A avisar al papà que ja vénen els cotxes Adéu!

RAFEL Adéu, colomet meu!... (*Mutis d'Anita a la quadra*).

ESCENA XIV

RAFEL i JOANET. *Aquest surt pel fons i després de mirar una estona a cà l'Amèlia, crida a Rafel que ha quedat contemplant el mutis d'Anita.*

JOANET Rafel !
RAFEL Hola, Joanet ! Què hi ha ?
JOANET Què vols que hi hagi ; lo de sempre, res. Passar, mirar i res. Tan sols veure-la, ja en tinc prou.
RAFEL Es perdre el temps Joanet.
JOANET Què vols dir ?
RAFEL Que aquesta noia, per qui sospires, no és ni serà mai per tu.
JOANET Ja ho suposo, i això és el que m'entristeix... Però com que més de dues vegades m'ha semblat que em dava peu... per això...
RAFEL I on te'l dava el peu ?...
JOANET Vull dir...
RAFEL No ho creguis, infeliç. No era peu... era cossa lo que et dava. Tant l'Amèlia com sa mare no en volen de gent com nosaltres ; volen senyors i si pot ser de peça llarga. Vesteix més.
JOANET Ja m'ho pensava.
RAFEL Jo em trobo en el mateix cas teu, únicament que la que jo estimo, no és guita... Vaja, no em tira cosses i pel contrari, crec que m'estima i em correspon. Jo la vull amb deliri.
JOANET Feliç tu !
RAFEL I no et sàpiga pas greu que no et vulgui l'Amèlia, perquè hauries ben bé tret la grossa.
JOANET Home, tant com això !...
RAFEL Tant i més. Mentre se'n riu de tu i fa desdeny de la nostra bondat, emparada per la fatxenderia de sa mare, acaba de permetre que es fiqui un home a casa seva, que li fa l'amor de poc, amb l'excusa de llogar-li aqueix quartet que ni a tu ni a mi ens el llogarien... i per què ? Perquè ni tu ni jo fem la cara de senyors i ell almenys en té l'apariència.
JOANET Vols dir que és cert ?
RAFEL Tant, com que la teva presència em perjudica. Si et veuen aquí amb mi, encara em tindran més antipatia de la que ja em tenen.

JOANET Em deixes parat!
RAFEL Doncs no et paris i vés-te'n. (*Empenyent-lo*). Ja ho saps tot. Vés, que em sembla que surten.
JOANET Doncs espero que em diràs tot el que passi.
RAFEL Ja ho faré, que jo amb l'excusa de la remunta tinc ocasió.
JOANET A reveure aviat, Rafel.
RAFEL Adéu... Pobre xicot!... Que n'està d'equivocat!... (*Soroll de trencadissa, escàndol i plor interior*). Dimoni!... Qué és això?...

ESCENA XV

RAFEL, *senyor* ANTON, *senyora* ROSA, AMÈLIA, ANITA, *i després el corteig nupcial i* ALFRED. *Al final* MINGO *i cotxers.*

SR. AN. (*Sortint per l'estable amb el barret i el* látigo). Què és aquesta trencadissa?
S.ª ROSA (*Sortint de la casa desesperada*). Res! que ha fet a miques el mirall del tocador.
TOTS El mirall!
AMÈLIA (*Sortint plorant*). Ih! ih! ih!
ANITA Noia, no fas res bé!
RAFEL Això sí que no es pot encolar com el barret.
SR. AN. Aquest tot ho vol arreglar amb cola. (*Pegant un cop de* látigo *sobre la taula*). *Mal rayo*! (*Menaçant a Amèlia*).
S.ª ROSA (*Interposant-s'hi*). Ha estat una desgràcia.
SR. AN. Desgràcia?... Cada minut en fa deu de desgràcies. Li vaig a dar una lliçó. (*Aixecant-li el* látigo *i perseguint-la*).
AMÈLIA Ah! Déu meu! Mamà! (*Fugint i buscant l'empar de sa mare*).
(*Surt el corteig nupcial conforme ho han fet abans i intervénen en la situació*).

MÚSICA (*Final de l'acte*)

CORO Oh! Quins modos són aquests de pegar, sens mi- [rar.
Si fins la pot desgraciar.
SR. AN. Amb els fills sempre he fet el meu gust i no s'hi pot ficar ningú. (*Menaçant-la*).
S.ª ROSA Però no veus que a la pobra infeliç fas sofrir? (*Emparant-la*).

Aquest home la vol fer morir. (*Entren a la quadra discutint*).

CORO — Si aquesta és la pau familiar,
vaja un mirall pels que es volen casar.

ANITA — Aquí està un senyoret que es porta l'equipatge.

RAFEL — Sí que haurà suat, pobret!

ALFRED — (*Sortint pel fons amb un paquet a la mà i acostant-se a l'Amèlia, que es queixa del tracte*). I doncs, què passa?

AMÈLIA — No! aguantar no puc més aquest gran turment
entre tots volen matar-me.
Sempre amb insults
maltractant-me i fent-me patir;
ja no puc més, no haig de viure jo així.

CORO — No, aguantar no pot més aquest gran turment,
entre tots volen matar-la.
Sempre amb insults
maltractant-la i fent-la patir;
és ben cert que no pot viure ella així.

RAFEL — Tots la compadeixen.

ANITA — Sap fer la víctima.

AMÈLIA — Tan poc m'estimen que tinc molt trist el meu cor.
Tan sola estic que no hi ha qui consoli el meu [plor.
(*Plora*). Ih! ih! ih!

CORO — Ah! (*Compadint-la*).

AMÈLIA — Que trista que és ma situació!

CORO — Es massa bonica per ser tan víctima.
Tot canviarà, quan amb gust pugui emmaridar.

AMÈLIA — Sí, que el meu ídol no està lluny d'aquí i ploro [ih! ih! ih!
pensant que és l'únic que em pot fer feliç.

ANITA — No hi ha res que pugui com l'amor mitigar les [penes i la dolor,
pels turments de nostra vida és el bàlsam que [conté més gran valor.
Ah!

CORO — No hi ha res que pugui com l'amor... etc.

ANITA — Compadim l'insensible que en son cor no senti [el goig d'un ardor.

AN.-RA. — Es el plaer millor...

AM.-AL. — Amb son calor trobarem consol i així nostra joia [radiant serà com un sol,
i el meu amor fidel resplendent de glòria tindrà [visió de cel,
solets com ocellets buscarem ben lliures un lloc [dolç per fê el niuet

i gaudint-ne d'amor feliç nostre niu serà un bell [Paradís.

TOTS — Amb son calor... etc.

(*Surten pel fons Mingo amb levita i barret de copa de gala un xic ridícol, seguit de cinc cotxers abillats com el Mingo*).

MINGO I COTXERS — Lari, lari, lari, lari, etc. Aquí ens teniu a punt.

SR. AN. I S.ª ROSA — (*Sortint per la quadra ja reconciliats; el senyor Anton s'uneix amb els cotxers*).

SR. AN. MINGO COTXERS — Oh! quan hi ha boda i ens posem la jaca
colls i punys, barret de copa i guants,
tothom ens admira,
som tan elegants,
que ningú diria que tota la roba treiem dels en- [cants.

TOTS — Oh! quan hi ha boda... etc.

(*Xiulen el motiu i evolucionant*).

Cantem, cantem amb el cor, la joia de l'amor.

(*Van marxant i pel fons es veurà travessar l'escena un cotxe que representarà ser el que porta els nuvis. Els acompanyants els tiren flors i va baixant el teló*).

FI DEL PRIMER ACTE

ACTE SEGON

Jardí de la torreta del senyor Anton. *Tàpia baixa amb reixat de fusta; al mig la porta també de reixeta; a l'esquerra façàna de la torreta amb un terradet practicable i a prop d'ell una figuera que amb les rames omplirà tota l'escena. A la dreta jardí. Profusió de plantes i de flors. una gàvia amb dues tórtores penjada amb un clau en l'edifici. Sota la figuera una taula amb un quinqué de pantalla i vàries cadires en torn. Una escaleta adossada a la paret. El fons representarà la falda de Vallvidrera amb un camí que serpenteja, essent el primer terme practicable. Nit de lluna clara i el cel atapeït d'estrelles. En perspectiva el Tibidabo.*

ESCENA I

Senyora Rosa, Anita, Amèlia, Alfred *i* Mingo

(*Han acabat de sopar. Hi ha encara els plats a la taula amb un porró de vi. Les tres dones estan assegudes entorn de la taula escoltant a l'Alfred que estarà llegint un paràgraf de'una novella que escriu ell. L'Anita seurà un poc distant llegint un diari, mentre la senyora Rosa i Amèlia estan extasiades escoltant la lectura. Mingo seurà al costat de l'Anita fumant la pipa i sens parar atenció al que llegeixen. L'Alfred a l'esquerra de l'Anita dant-li l'espatlla, va llegint*).

Alfred «Y en apartado lugar,
donde murmura la fuente
y el sol llega sonriente
besando con suavidad
las frondas de su jardín,
es donde el amor palpita
en los tiernos corazones
amantes y soñadores
de Alberta y de Periquín.» (*Acabant amb latiguillo*).

Mingo (*Burlant-se'n*). I el cuento d'En Serrallonga
aquí n'ha *trobado el fin*.

S.ª ROSA Calla tu, ximplet. Alfred, és molt preciós! Sembla estrany que sigui fet de vostè.
ALFRED (*A part*). Pobra dona!
S.ª ROSA Quines paraules més boniques, oi, Amèlia?
AMÈLIA Seductores! (*Encantada*).
S.ª ROSA Vaja una manera de fer versos! Això és coneìxer bé la llengua castellana!
MINGO Que si la coneix? L'altre dia va fer una esquela mortuòria, que s'hi podia sucar pa. Acabava així: (*Declamant*).

«y los igos del difunto
gradesidos cadaran».

AMÈLIA No ho sabia! No em vas dir res!
ALFRED (*A part*). Es graciosot aquest Mingo!
MINGO La coneix tant la llengua castellana que l'agafa com si fos aquest tovalló (*agafant-ne un de la taula*) la gira, la volta, la fa, la desfà (*lligant el tovalló*). Fins això és capaç de fer amb la llengua.
AMÈLIA Es un poca solta!
MINGO (*A part*). Pitjor qui no en té gens.
S.ª ROSA Calla, calla, destorba *cuentos*. Continuï, senyor Alfred, continuï.
ALFRED (*Torna a llegir*).

«Y en ese ambiente amoroso
donde Romeo y Julieta
como Abelardo y Eloisa
como Paolo y Francesca...»

MINGO Sí, vaja: tota la *corte*.
S.ª ROSA Vols callar!
MINGO (*Tapant-se la boca*). Me la cuso.
S.ª ROSA Segueixi.
ALFRED «De la Divina Comedia
que al Dante ha inmortalizado
hallaron dulce reposo,
logrando nuestros amantes
aquel ideal soñado.»

MINGO Qui en vol un altre!...
S.ª ROSA Oh! Es una bellesa! No en té més?
ALFRED Fins aquí he arribat.
S.ª ROSA Veu? Moltes vegades pensava jo. Què deu fer aquest xicot que dorm de dia i sols surt quan el sol és post? Ara m'ho explico. Aquest deu ser el mal de poetes. Es clar, amb la quietud de la nit deuen tenir més *azpiració*.
ALFRED Això mateix. Vostè ho enten, senyora Rosa. Es de nit la nostra feina i la nostra aspiració.

ANITA (*A part*). Ai, Senyor! Com li pren el pel i encara s'hi queda embaviecada.
AMÈLIA Que no t'ha agradat, Anita? (*Amb ironía*).
ANITA Què vols que et digui; anomena massa gent que no conec. Per tu que ets tan romàntica segur que va molt bé.
AMÈLIA Estúpida! (*Va a parlar amb l'Alfred*). Més que estúpida!
S.ª ROSA Sempre us teniu de barallar. Quines criatures!
ANITA Jo no li deia res.
S.ª ROSA Ja sap que després de menjar sempre té dolor d'estómac. Doncs deixa-la tranquila. (*Entra a la casa emportant-se la meitat dels plats*).
ANITA Si no es troba bé que es fiqui al llit! (*Prenent els altres plats i el porró per entrar-lo*).
MINGO (*Agafant-li el porró*). Anita, et caurà alguna cosa tan carregada. Porta que t'ajudi. (*El deixa a la taula*).
ANITA (*A Mingo*). Mira, mira com se fan postures.
MINGO Deixa'ls fer, que ja els vigilo.
ANITA A ella li permeten tenir promès i a mi no. Però ja es veurà. (*Entra*).
ALFRED (*Creient que ningú els observa*). Amèlia! Amèlia meva! Espero que no hauràs canviat d'idea.
AMÈLIA Però, què farem?
ALFRED Serem feliços, no ho dubtis. (*Va per abraçar-la*).
MINGO (*Estornudant*). Jesús!
AMÈLIA Estigues quiet, que el Mingo mira.
MINGO (*Com si saludés*). Gràcies! (*Dirigint-se a Alfred*). Escolti i perdoni. No té pas una cerilla?
ALFRED (*Buscant-se les butxaques*). En sap greu; m'he deixat una capsa.
MINGO En el bagul?... Endevinat? Ara mateix hi pensava. Vols-t'hi jugar que se l'ha deixat en el bagul (*a part*) que encara no hem vist?
ALFRED (*A part*). Es un esmolet! (*Riu alt*). Ja, ja, ja.

ESCENA II

Dits i AMIGA

ANITA (*Per la porta del fons*). Amèlia! Amèlia! Vols venir que anirem fins a la font de la Teula, que hi ha els de l'Orfeó que fan gatzara?
AMÈLIA Es veritat que avui deu ser el dia que ho celebren.

ALFRED Què celebren?
MINGO Una fartanera i fan xerinola. Els diuen la colla dels endrepaires.
ALFRED Dels drapaires?
MINGO Dels endrapaires; dels que endrapen... vaja, dels farts.
ALFRED Ah!!!
MINGO Cada any ne fan set o vuit de xeflis.
AMÈLIA Són del Poble Sec, de vora casa.
MINGO En fan un pel carnaval, que hi ha que veure. Agafen un carnestoltes així com vostè d'alt i el van a enterrar, que hi fan una gatzara! I comencen a cantar que en diuen de *tuti colori*.
ALFRED Sí, eh? (*Ferint-lo amb la mirada*).
MINGO Ja deuran passar per aquí, que hi va el Rafel fusteret i el Joanet paleta.
AMÈLIA Si hi van ells no se n'oblidaran pas. Ai! són més antipàtics.
AMIGA Amèlia, ja són aquí les amigues!
(*Entren pel fons el chor de noies i enrotllen l'Amèlia*).

MÚSICA

CHOR La nit és clara i amb son blanc fulgor
ens crida i ens invita a passejar.
Es son mantell verd blau un jardí ple de flors
i de llums tot adornat.
Amb son mantell cobreix la bellesa
i els tresors que conté nostra terra.
Amb son mantell cobreix dels amants el rubor
quan se diuen feliços tendreses d'amor.
(*Durant el número de música haurà anat gradualment enfosquint-se l'escena, brillant al fons les estrelles i els llums del Tibidabo*).
AMÈLIA Nit deliciosa que invita a gojâ
vull amb vosaltres la nit disfrutar
i interrogar a les estrelles, vull
que el cel serè les fa brillâ, amb son blau fulgor
que em diguin elles, vull el meu destí
si el que jo estimo reserven per mi
o és fantasia el meu somniat afany em guarda
[un desengany.
CHOR Deixem que descorri el vel la clara llum del cel.
AMÈLIA Lluny l'estrella somriu sola i quieta
amb son cercle de púrpura i or

O formosa estrella
vetlla del meu amor
l'ànsia secreta

TOTS Lluny l'estrella... etc.
Formosa estrella vetlla del meu amor l'ànsia [secreta
Ah! alegra estrella, ton brill es per mi.

ESCENA III

Dits, després senyora ROSA *i* ANITA

ALFRED Sempre el romanticisme ha anat del braç de la joventut.

MINGO I dels tocats de l'ala. (*A part*).

ALFRED I ja que han vingut a fer honor a la meva amiga Amèlia, just és que jo els correspongui en nom d'ella. Les invito a totes a pendre un gelat.

CHOR Molt bé, molt bé!

AMÈLIA (*A part a l'Alfred*). Ai, jo, per no trobar-me amb aquell empalagós no hi aniria.

ALFRED Millor que hi sigui. Veient-se al meu costat es darà compte de què havia posat els ulls massa en l'aire. Pobre xicot! Anem-hi, doncs?

MINGO Vol dir que no s'haurà deixat el portamonedes en el bagul?

ALFRED No ho creguis. El moneder està aquí. (*Surten la senyora Rosa i Anita*). I n'hi ha suficient per tots. Tant és així que invito també a la senyora Rosa.

S.ª ROSA (*Satisfeta*). Ah! em sembla massa incòmode.

ALFRED (*Dirigint-se a l'Anita*). I si no li sap mal, espero que també vindrà la senyoreta Anita.

ANITA No m'agrada destorbar; gràcies. Jo em quedo a casa. (*A part*). Valdria més que pagués el lloguer de l'habitació que encara no ho ha fet, i no gastar-s'ho en gelats.

S.ª ROSA Mireu; aneu-hi vosaltres. M'agradaria molt venir però prefereixo quedar-me.

AMÈLIA (*Amb falsa brusquedat*). Basta que jo ho desitgi per no voler-ho.

S.ª ROSA Doncs anem. Però escolti, senyor Alfred, ho pagarem la meitat cada u.

ALFRED Li deixaré fer el que vulgui mentre que no ho menyspreï.

ANITA (*A part*). No ho podia arreglar millor.

ALFRED Vingui, doncs, recolzi's en el meu braç. (*L'hi oferelx*).
ANITA (*A part*). Quanta política!
S.ª ROSA (*Agafant-se-li del braç*). Doncs anem.

MÚSICA

CHOR La nit és clara i amb son blanc fulgor
ens invita a passejar.
Es son mantell verd blau un jardí ple de flors
i de llums tot adornat. (*El chor i Amèlia marxen davant*).

PARLAT SOBRE LA MÚSICA

S.ª ROSA Anita, estigues al mirament de la casa, sents? El Mingo que es quedi.
ANITA Vagi tranquila.
MINGO (*Baix*). I faci's retratar.
ANITA Calla.
S.ª ROSA (*Molt contenta*). Anar del braç d'un jove! Si em veiés el meu Anton.
MINGO Quin cop de tralla!

ESCENA IV

ANITA *i* MINGO

ANITA (*Apoiant-se en la porta d'entrada i veient com s'allunya sa mare del braç de l'Alfred i quasi plorant*). Ja ho veus, ja ho veus, Mingo! Amb els dies que aquest *gorron* viu a casa la mamà ha perdut el coneixement; i no veu que no té altra camisa que la que porta.
MINGO Les deu tenir al bagul guardades les altres, dona. Però de què fa aquest *señorito*? Quin és el seu ofici?
ANITA Diu que és periodista, però jo no ho crec. Lo que és, és un farsant. (*Asseient-se a la taula, afligida*).
MINGO Potser vol dir que ven diaris pel carrer.
ANITA Què sé jo! (*Tapant-se la cara amb les mans*).
MINGO No és mala carrera *pediurista*. Poder escriure en els diaris... tira peixet!... Les mentides que es poden dir! Bé, bé; farem l'últim traguet i ens anirem preparant per anar avall. (*S'arremanga, aixeca el porró i s'eixuga amb la mànega

de la camisa). Anita, has de fer coratge, sents?

ANITA Sortós de tu que sols estàs enamorat del trago.

MINGO Oh! sí... I saps per què?

ANITA Tu diràs.

MINGO Doncs perquè l'amor m'ha *disclusionat*. (*Agafa el porró molt tràgicament i beu*). Sí, *disolusionat*. (*Li costa de dir*).

ANITA També has estimat tu?

MINGO No me'n parlis. Encara hi tinc la llaga. (*Senyalant al cor*). I el foc l'haig d'apagar sempre així (*agafant el porró*) perquè no em cremi altra vegada.

ANITA De debò? (*Retirant-li el porró*).

MINGO Jo havia estat formós... rosset...

ANITA Tu ros?

MINGO Un ros d'or de divuit quilats... em dava aigua oxigenada. Semblava un angelet!...

ANITA Estàs de broma!

MINGO Parlo amb formalitat. Jo abans de fer el que ara faig, feia d'artista.

ANITA Però si no saps llegir!

MINGO Feia d'artista de l'art mut. (*Fa quatre postures mímiques*).

ANITA Sí! Em dius tot això per fer-me riure; però la meva tristesa sols la cura el meu Rafel, i si no em consenten que em casi amb ell, em moriré; creu-ho, em moriré.

MINGO Bé, bé, afluixa, frena... para el carro i refresca't. Té (*donant-li el porró*), beu un trago, que és el millor refresc per les penes i amb qüestions de l'amor... calma el cop i treu la taca. Bé, les taques les treu enfora. Fixa't amb mi. (*Mirant-se la camisa*). Mira si en devia estar de tacat per dins! Vaja, distreu-te i beu; necessites animar-te. Jo mentrestant vaig a preparar-me per anar cap avall, que la Garbosa m'espera i ella és el meu consol. Estigui's alegra, sents... Mira, mira quina lluna més plena! Tota dreta a mi; ara sí que vaig ben *alumbradu*; ja, ja, ja. (*Tota l'escena la farà embriac*). Vaja, beu i riu, que està demostrat que bevent s'oblida tot, fins els deutes. Je, je, je. Vatua l'olla! Riu, dona, riu, je, je, je, riu... (*Fa mutis pel fons dreta donant ensopegades*).

ESCENA V

ANITA *sola, després* EN RAFEL, JOANET *i dos guitarristes*

ANITA (*Sense moure's de la cadira junt a la taula*). Es inútil ! No m'ho puc treure del cap. Això que la mamà no pugui sentir parlar d'En Rafel i en canvi a aqueix desheretat que no sap qui és ni el que busca, li tingui tantes atencions, em desespera. Es que té preferència per ella amb tot, tot... Lo que amb ella sí... a mi no. (*Plora*). (*Dins se sent una guitarra. Anita escolta, alça el cap i exclama baixet i amb alegria sense moure's de la taula*). Es ell, el meu Rafel ! ! !

MÚSICA

RAFEL Ets el jardí florit on el meu cor respira fresca [aroma
i on trobo el goig que m'il·lusiona.
De la bella primavera ets la reina
i l'abril quan florirà de flors com tu no en donarà,
que ets tu la flor del meu ideal, bella nineta.
Divina nena.
Tos llavis de coral, tes dents de perles,
formaran un niu que hi han dolces promeses.
Qui t'estima les anhela i ambiciona,
que aquest niu que guarda amor, que dóna vida
sigui tot per ell tan sols que és qui el mereix so- [bre la terra.

PARLAT SOBRE LA MÚSICA

ANITA (*Mentre el Rafel canta la serenata, ella eixugant-se les llàgrimes enraonarà sobre la música*). Pobre Rafel ! Si hi fos la mamà faria com l'altra nit que et va tirar un gerro d'aigua ; ja l'ha remullat dues vegades, pobre ! (*Mirant cap a la porta*). No t'escarrassis més. Es inútil ! Jo sí que t'estimo, la mamà és la que no ho vol. (*Es posa a plorar amb el cap sobre la taula i amb les tovalles sufoca el plor*).

(En acabar la serenata surt pel fons esquerra i per darrera el reixat el Rafel seguit d'En Joanet i dos guitarristes. Tots porten guitarra).

JOANET Bé ; i nosaltres, què vols que fem ?

RAFEL Deixeu-me i espereu-me a la font, que vinc de seguida.

JOANET No tardis, que hem de marxar avall.

RAFEL Es un instant.

JOANET Fins després. *(Mutis per on han sortit).*

RAFEL Adéu. *(Va amb esment fins a l'Anita).* Anita !

ANITA *(Donant un salt esglaiada).* Véste'n, véste'n, véste'n ! ! !

RAFEL Ah ! no. Tu plores i no et deixo. *(Colloca la guitarra adossada a una cadira que estarà arrambada a la paret).* Necessito acabar-ho tot això.

ANITA Per l'amor de Déu, si torna la mamà ! *(Suplicant).*

RAFEL Millor ! Que vingui també. Riurem ! *(Es fica la mà a la butxaca).*

ANITA *(Esglaiada i agafant-lo).* Què penses fer !

RAFEL Acabar-ho d'una vegada !

ANITA Ai ! no. Que vens armat ?

RAFEL Armat ? *(Traient-se el mocador de mocar).* Per qui m'has pres ? No ! L'home deu discutir. L'home deu *rasonà.* Però si l'home veu que tots li van a sobre en deixa guerxos la mitat.

ANITA *(Abraçant-lo per calmar-lo).* No, Rafel. No hi tindrem d'arribar a aquest extrem.

RAFEL Ja fa un any que estic inflat i si exploto...

ANITA I jo que no n'estic d'inflada ?

RAFEL Què ! ! !

ANITA Ai ! *(Tapant-se la boca).* Quines coses em fas dir ! Volia dir que també sofreixo ; que també sospiro com tu.

RAFEL Ah !

ANITA Això vull dir.

RAFEL Doncs finalitsem-ho. Vina a viure amb mi.

ANITA I ara ! Que t'has tornat boig ?

RAFEL Ens casarem demà mateix. T'ho juro per la memòria de la meva mare.

ANITA *(Acaronant-lo).* Escolta, escolta. Tinguem una mica més de paciència. Amb un xiquet més de constància, vencerem, no ho dubtis.

RAFEL Si és que tu no em vols. T'obstines en fer-me sofrir.

ANITA Jo? Quines coses dius!

RAFEL (*Abraçant-la i després agafant-la pel coll*). Ah! Perdona'm. (*Li fa un petó*). Et menjaria viva.

ANITA (*Eixugant-se amb el mocador de mocar*). Ai! quina delícia! Però fas aquesta pudorota de cigar!

RAFEL Doncs ja no la sentiràs més.

ANITA Què?

RAFEL Des d'avui deixo el fumar, que serà una economia.

MÚSICA

ANITA No economisis; que si és que hi trobes gust no
[et vull privar.
Sols te demano que ans de besar-me deixis un
[bon xic de fumar.

RAFEL Es preferible deixâ aquest vici nici pel desig
de veure't força prop de mos llavis tenint-te
[sempre així.

AMBDÓS Semblarem aquelles dues tortoretes
que amb la boqueta juguen sempre sens parâ
[un moment,
i ens direm cosetes com les tortoretes
i sense pensar tots dos farem badar la gent.
(*Boca tancada*). U, u,... Rum... rum... rum....
ens arullarem així: rum... u... u...
Rum rum rum rum... nostre amor serà ben feliç.

ANITA Així que pugui veure aquest somni nostre rea-
[litat,
sabré mimar-te per agradar-te i tenir-te sempre
[al meu costat.

RAFEL Tos afalacs sabré jo correspondre fins morir.
Vina als meus braços, vull adorar-te, no t'apar-
[tis de mi.

AMBDÓS Com les tortoretes que es fan posturetes
viurem junts sempre dant l'exemple de lo que és
[nostre goig.
Com les tortoretes que van tan juntetes
eternament viuran units els nostres cors.
(*Boca tancada*). U. U... Rum... rum... rum...
rum... ens arrullarem així... U... u... Rum...
rum... rum. Nostre amor serà ben feliç.

SR. AN. (*Apenes acaba el duo des de dins se sentirà un xiulet i la veu del Senyor Anton cridant*). Mingo! (*Se sent petar el* látigo). Apa, no dormis.
ANITA (*Esglaiada*). Ai! El papà. Véste'n, véste'n.
RAFEL Bé; però si surto em veurà i si em fico dintre...
ANITA No, a dintre no!
RAFEL Doncs per on?
ANITA Ai! Déu meu! Déu meu!
RAFEL Calla. Ja ho he trobat. Pujo a la figuera (*collocant l'escaleta darrera la roca*).
ANITA Què succeirà? Qué succeirà?
RAFEL Res. (*Pujant*). Tu deixa'm fer a mi.
ANITA (*Agafant l'escala per treurela*). De pressa! De pressa!
RAFEL (*Girant-se sonrient*). Veus? Veus quines coses faig per tu. Munto a la figuera *assassina*. (*Va per tornar a baixar*).
ANITA (*Empenyent-lo cap dalt*). Apa, fastigós, que ens atraparan.
RAFEL (*Arrapant-se*). Vaja, treu! Treu l'escala!
ANITA (*Traient-la amb precaució i amorosament*). Ten compte a caure, ninet meu! (*Torna l'escala al seu lloc*).
RAFEL Ja ho miraré per la part que em toca. Són molt dolentes les caigudes de figuera, però no (*S'amaga*) no tinguis por, preciosa!
ANITA Que Déu ens ajudi!

ESCENA VI

Dits, SENYOR ANTON *i* MINGO

SR. AN. (*Pel fons*). I el Mingo? On és aquest llamp del diable que no respon!
MINGO (*Sortint*). Què passa? Sóc aquí!
SR. AN. Ja és hora. Té el *látigo*. Entra el carret i compte amb la Garbosa que regala de suor.
MINGO Vaja una nova. Sempre va suada. (*Anant-se'n*).
SR. AN. (*Traeient-se el barret gipi i eixugant-se la suor*). Que estàs sola?
ANITA Sí!
SR. AN. I ta mare? I ta germana?
ANITA Han anat a pendre un gelat amb el senyor Alfred.

SR. AN. (*Sorprès*). Un gelat? I tu?

ANITA Jo no he volgut aceptar.

RAFEL (*Traient el cap*). Ja t'he sentit. Així m'agrada. Té un petó. (*Li tira amb els dits*).

SR. AN. (*Pensatiu*). No em satisfà gaire que vagin per aquí de nit, amb aquest jove.

ANITA Des de que estem aqui dalt, puja molts vespres; i jo de vostè fins que no sapigués les seves intencions ho privaria, perquè la mamà...

SR. AN. Ta mare està tocada del bolet. (*Es treu l'americana i la penja a una cadira*).

ANITA No em comprometi, papà, faci el favor.

SR. AN. No et comprometeré, però els en diré dues de fresques. Mai m'ha agradat aquest *señorito*. Seguint... Ja ha pagat el mes?

ANITA Penso que no.

SR. AN. Doncs això em donarà el motiu per treure'l de casa. (*S'asseu i beu*). No vull més recomanacions. I a ta mare li picaré la cresta. Vull estar sol. No sé quin caprici és el de tenir rellogats. Encara algú es pensaria que ho fem per necessitat. Vull acabar-ho.

ANITA Farà bé de treure'l.

SR. AN. No hi estarà gaire. (*Mirant en l'aire*).

ANITA (*Temerosa*). Papà, papà!

SR. AN. Què hi ha?

ANITA Què mira la lluna?

SR. AN. (*Després d'un moment de silenci*). No! Mirava!

ANITA (*A part*). Déu meu. Si el Rafel es mou, l'hem feta bona.

SR. AN. Mirava que ja n'hi ha bastantes de madures. (*Anant a buscar l'escaleta*). En vull collir un parell abans que desapareguin.

RAFEL Ara sí que en surto a la vinagreta.

ANITA (*Entretenint-lo*). No, papà! Esperi's. Ja n'hem collit. Vaig a buscar-les-i.

SR. AN. (*Acostant-se a l'arbre*). A mi m'agraden collides i menjades.

ANITA Déu meu!

SR. AN. (*Sorprès*). De qui és aqueixa guitarra? (*Deixant l'escala per agafar-la*).

RAFEL (*Des de la figuera*). Ja la ballem!

ANITA (*Fent-se l'ignorant*). Una guitarra? No sé res.

SR. AN. Serà del senyor. Seguin.

ANITA Em sembla que no. Si fos del senyor Alfred ja ho hauria dit que tenia una guitarra.

SR. AN. No m'ho explico! Un hort que hi neixen guitarres? (*Entra el Mingo*). Escolta noi. Que l'has portada tu aquesta guitarra?

MINGO (*De falset*). Estic refredat. No canto. Ballo, però no canto. Ja ho sap vostè que és el que em fa ballar.

SR. AN. Ja ho crec que et faré ballar i d'un cop de tralla si no em dius qui l'ha portada (*L'amenaça*).

MINGO I jo li diré que no en sé res. Però la senyora Rosa, no deu ignorar-ho.

SR. AN. Tens raó. Amb la tralla hauré de fer ballar a algun altre; no a tu.

RAFEL Si pogués m'escapava per la teulada.

SR. AN. Ja veuràs fins que arribin podem fer un xiquet de xerinola. Vinga la guitarra que provaré si me'n recordo.

MINGO Això està ben parlat. Si toca ballaré i faré un *éxito*. (*Estornuda*).

SR. AN. Després la trencarem per les costelles del que jo em penso.

RAFEL Ja em tocarà el rebre, ja.

MINGO Anita, vols que fem broma tu i jo?

ANITA Per contentar al papà ho faig tot. Fem broma. (*Resignada*).

SR. AN. Doncs vinga; veiam si sabreu seguir-me.

MÚSICA

MINGO Quan sento el so bonic de una guitarra
em noto en l'interior que tot me balla (*Ballant*).

ANITA El seu sorollet trist alegra i mai no falla,
igual engresca als vells que a la canalla.

MINGO Si vol provâ un ballet que està de moda
em presto a fer de dama o de galant.

RAFEL Menos mal; potser així em divertiran.

MINGO Molt acostats i el cos ben dret
i amb molta cura a ensopegar
darem dues voltes de primê
i el demés ja sortirà; posemhi esment.

ANITA No he entès encara bé el que vol dir
i em veuré en uns grans treballs per seguir
però no importa, comencem, Déu sap després
[com acabarem.

(*Ballen. Parlen dintre la música, dirigint-se al Senyor Anton*).

MINGO Eh! Que tal, què li ha semblat?

SR. AN. Lo que a mi em sembla és que estàs gat.

MÚSICA

ANITA (*A part*). El pobre Rafel meu, dalt la figuera
i jo fent tot això que em desespera.

MINGO No hi ha en tot Barcelona altra *cotxero*
que tingui tant de *garbo* ni *salero*.

SR. AN. Si tinguessis compte en aixecâ el porró
potser series un bon balladô.

RAFEL (*Des de la figuera*). No es mouran, ja està vist,
[m'hi faré el llit.

ANITA Sabeu lo que hauriem de fer
per passar un bon *rato* divertits
anar xano xano fins a la font
que aquí ja estem avorrits.

SR. AN. Per dar't gust tan sols per tu ho faré
però la casa sola es queda.
Val molt més quedar'ns aquí
(*Ballen. Mentre ballen, el Rafel treu el cap per entre el fullam.*)

ESCENA VII

Dits i SENYORA ROSA, AMÈLIA *i* ALFRED

S.ª ROSA (*Entrant per el fons i sorpressa*). Anton! No et feia aquí! (*Dant-se compte de la guitarra*). Que has comprat una guitarra?

SR. AN. Ja era hora que tornessis. Ja has acabat d'anar de nit com els gats?

S.ª ROSA Què dius de gats. Hem anat fins a la font, que hi ha els del coro del Poble Sec i han dit que passaran per aquí abans de anar-se'n. Ves quin mal hem fet. Mai te canses de rondinar.
(*Surten Amèlia i Alfred molt units i apassionats parlant-se baix adossats a la portella d'entrada*).

SR. AN. (*Fen fixar amb aquell quadro*). No sé si m'explico. Potser encara voldràs que els hi vagi a ajuntar les cares.

ANITA. (*Al Mingo*). Ho veus Mingo? Ell ha sortit de bracet amb la mamà...

MINGO ... I torna agafat del braç de la filla. Es un *garnuja*.

RAFEL I jo aquí a la figuera. (*A part*).

S.ª ROSA Total hem pres un gelat. (*Va a asseure's sota la figuera*).

MINGO Sí que debia estar dur. (*A part*).

ALFRED Oh ! Bona nit, senyor Anton. No em creia veure'l aquí. Caram !

SR. AN. He vingut amb el carret. Escolti, que és de vostè aquesta guitarra ?

ALFRED Ah ! No, senyor ; no sé tocar més que el piano. (*Va a unir-se amb l'Amèlia, que estarà prop de sa mare sota la figuera*).

MINGO Sí ; de manubri. Bé, i m'hi jugaria que el té dins del bagul aquest piano.

SR. AN. En resum. No es pot saber qui és que ha portat aquest instrument ?

S.ª ROSA Calla ! Ara que hi penso. (*Mirant en l'aire i posant-se un dit a la boca i rumiant*). Allà amb la colla no hi era ell.

ANITA (*A part*). Ara es descobreix tot.

S.ª ROSA Juraria que aquesta guitarra és d'aquell trapella.

RAFEL (*De la figuera*). Trapella ! Doncs té aquesta figa ! (*Li tira una figa amb força al cap*).

S.ª ROSA (*Dant un crit*).Uh ! (*Posant-se la mà al cap*). Qui ha tirat aquesta figa ?

ANITA Qui vol que l'hagi tirada ? Haurà caigut.

SR. AN. Ja és estrany. Tot just comencen a madurar. Devia estar podrida.

S.ª ROSA Mira, mira. Se m'ha esclafat tota. (*Traient-se-la*).

AMÈLIA Pobre mameta ! (*Traient-li amb el mocador*).

ALFRED Veiam, permeti'm. (*Va a ajudar-les a netejar traient-se el mocador*).

SR. AN. I es pot saber qui és aquest trapella ?

S.ª ROSA Pregunta-ho a la teva gran. Ella t'ho podrà dir.

ANITA Jo no sé res !

S.ª ROSA (*Sempre a l'Anita*). Tu, t'has volgut quedar, i això ho explica. Aquesta guitarra és d'aquell desvergonyit que deu haver vingut mentre erem a pendre el gelat.

ALFRED Ah ! Vaja. Llavors no ha estat per no destorbarnos a nosaltres que no ha volgut venir. Era d'esperar.

RAFEL També ? (*Tirant-l'hi una figa*). Té !, aquesta per tu.

ALFRED Carai ! (*Traient-se el barret de palla*). Això és una pluja. (*Mira escamat*).

MINGO I quan se comencen a pansir, sembla el diluvi universal.

(*Se sent lluny els cants de la colla de l'Orfeó*).

CHOR Bona, bona, bona diuen tots que és Barcelona ; [Barcelona és bona

si la bossa sona diuen que encara és més bona.

MINGO — Ja són aquí la colla dels fartaners.

SR. AN. — Si que fan tard avui.

AMÈLIA — Passaran per aquí, pare. Ens ho han dit.

SR. AN. — Que passin. Potser així se'm calmaran els nervis, o si no encara faria un disbarat.

MINGO — Senyor Anton, alegris.

SR. AN. — Ja vénen? (*Anant cap al fons*).

ANITA — I el meu Rafel sense poder baixar.

RAFEL — (*Volguent baixar*). Ja no puc més. Vull fugir, vull fugir, però hauré d'esperar que tots siguin fora i cada vegada ve més gent.

AMIGA — Amèlia. Anita. Ja els tenim aquí. (*Ve amb el chor de noies*).

ESCENA VIII

Dits i CHOR GENERAL

MÚSICA

CHOR — Són els de la fartanera que fan cap aquí

ANITA, AMÈLIA, S.ª ROSA, SR. AN., ALFRED, MINGO —
Vaja si son ells,
guarnits tots de clavells;
ja tomben el camí.

CHOR — Vénen tots a Vallvidrera a fer-se un bon tip.

ANITA, AMÈLIA, S.ª ROSA, SR. AN., ALFRED, MINGO —
Vaja si se'l fan;
per això ho celebren tant,
que els faci bon profit.

TOTS —
I van ben formats
el mateix que fossin un grupu de soldats
i així gaudeixen donant-se gustos de tant en [tar
Segur que ara ja pensen quan hi tornaran.
Sols això illusiona an els obrers d'aquí a Bar- [celona
cants i salts i broma i tecs en el bosc la salut [dóna.

I això és lo més important per riurer i anar [tirant.
Ja, ja, ja, etc. (*Se sent el chor interior d'homes*).
Callem. Callem, que els sentirem. (*Escoltant atents*).

CH. HO. (*Des de dins*). És avui la nit brillant de bella [festa;
llensa el bosc perfum de Maig ple de floresta.
Pel jovent no hi ha delícia de més gran tresor,
la flor del bosc és bàlsam per l'amor,
i s'espargeig són perfum encisant-nos el cor.

CH. NO. Vènen satisfets del dia i estan molt contents.

ANITA, S.ª ROSA, AMÈLIA, SR. AN., MINGO, ALFRED. Ja ho poden estar, que el dia ha estat bo; millor [no el trobaran.

CH. NO. N'hi ha alguns que són bastant *guapos* i van ben [vestits.

ANITA, S.ª ROSA, AMÈLIA, MINGO, SR. AN., ALFRED.
Doncs prepareu l'amp,
veiam si picaran,
que ja els tenim aquí.

(*Van sortint formats anant davant l'acordeon, les guitarres i bandúrries; un darrera l'altra i creuant l'escena amb les dues rampes abans d'entrar a la casa; fent la mateixa operació a l'anar-se'n. A l'entrar ho faran en dues files i evolucionaran al gust del director*).

TOTS I que vénen formats lo mateix que fossin un gru- [pu de soldats,
i així gaudeixen donant-se gustos de tant en tant.
Segur que ara ja pensen quan hi tornaran.
(*Entren per la porta*).

CH. HO. Hola, hola, hola, ja està aquí la xerinola.
Cap a Barcelona marxarem d'aquí una estona.
Venim perquè ens doneu vi per fer un traguet [pel camí.
Ja, ja, ja, ji, ji, ji, ji.

SR. AN. Entreu; entreu, que en trobareu.

CH. NO. Es avui la nit brillant de bella festa.

TOTS
Tan tara ra ra ram tam tara ra ra ram.
Llensa el bosc perfum de maig ple de floresta.
Tan tara ra ra ram tam tara ra ra ram.
Pel jovent no hi ha delícia de més gran valor;
la flor del bosc és bàlsam per l'amor.
i s'espargeix son perfum encisant-nos el cor.

(*Toquen les bandúrries, guitarres i acordeon i van allunyant-se*).

CH. HO. Adéu!, Adéu!
Tan tara tara tara, etc.
(*Van seguint-los els altres fins a quedar l'escena sola*).

ESCENA IX

Tots menys el Chor

PARLAT

RAFEL (*Va per baixar de la figuera*). Ara és l'hora! Dimoni! Torna gent! (*Entornant-se'n*).

AMÈLIA Ara vol anar a la font, papà?

SR. AN. Sí. Me n'han vingut ganes. Que et sap greu? (*Se'n va a la casa*). On és el barret?

AMÈLIA Està a dins. Vol que li porti?

SR. AN. No! Ja entro jo per ell. (*Entra a la casa mirant amb mals modals a l'Alfred*).

ANITA Mamà. Me'n vaig a dormir, que demà em vull llevar d'hora. (*A part a Rafel*). No t'espantis, ninet, que ja sortiré. (*Se'n va per la casa*).

S.ª ROSA Mentrestant aquesta guitarra me la quedo jo.

MINGO Molt bé. Se la pot emportar al llit. Li recomano que l'agafi ben estreta i de tant en tant la rasqui.

S.ª ROSA Imbècil. (*Entra a casa amb l'instrument*).

MINGO Bona nit. Descansar... I que no se l'indigesti el gelat! (*A l'anarse'n es fixa en l'Alfred*). Potser que m'oferís! Si vostè desitja que demà li vagi a buscar el bagul? No té més que manà. Sols m'ha de dir Mingo... (*Entervolit*).

ALFRED No m'ha arribat encara.

MINGO Si que ve de lluny.

AMÈLIA Que és impertinent.

MINGO Pot ser ve de la China? Què hi farem! (*Fent esses se'n va pel fons*).
ALFRED Està begut! (*S'acosta a l'Amèlia*). Bé, Amèlia. Tot se'ns presenta bé. Quedem entesos. Serà la nit venturosa.
AMÈLIA (*Suplicant*). No, Alfred, no.....
ALFRED Com s'enten que no? Et juro que no et pesarà i és necessari fer-ho.
RAFEL (*Amagant-se*). Ah! Murriet! No m'equivocava, no. Informem-nos.
AMÈLIA Quina cosa em vols fe fer. Jo tremolo tota.
ALFRED El tren surt d'aquí un quart.
AMÈLIA El tren?
ALFRED Amb aquest sortiré jo. Tu agafaràs l'altre. No és convenient que ens vegin junts.
AMÈLIA Oh! No, Alfred, no!
ALFRED Sí! Has de decidir-te. A penes baixis jo t'esperaré amb un cotxe que tindré ja preparat i des d'allí a ser feliços. Quan tornarem a casa teva ja no et podran privar que't casis amb mi.
AMÈLIA Deuràs intentar abans...
ALFRED És imposible. El caràcter adust del teu pare no permet...
AMÈLIA Déu meu! Déu meu!
ALFRED Recorda bé. El cotxe esperarà embocant el carrer de Pelayo. Tu passaràs pel costat. Jo obro...
AMÈLIA I si no hi fossis?
ALFRED Jo no hi puc faltar. T'estimo massa, vida meva. (*La té agafada i li fa un petó*).
AMÈLIA Calla. El papà. (*Se separa ràpidament abans de sortir el senyor Anton*).
ALFRED Dissimulem.

ESCENA X

Dits i SENYOR ANTON

SR. AN. (*Sortint*). Que encara no és hora de retirar noia?
AMÈLIA Ara mateix, papà.
ALFRED I jo vaig a agafar aquest tren que no m'escapi.
SR. AN. Avui rai que en té a totes hores.
ALFRED Sí, però em convé estar a Barcelona aviat. (*Saludant-la i dissimulant*). Vaja fins diumenge, que també els vindré a fer una visita.
SR. AN. No se'n descuidi.
ALFRED (*Apart*). Acudiràs?

AMÈLIA (*Apart*). Sí.
ALFRED Bona nit i fins demà senyor Anton, que amb vostè ja ens deurem veure.
SR. AN. (*Amb intenció*). Sí, demà ens veurem vostè i jo.
ALFRED (*Apart*). Hauràs de córrer molt. (*Alt*). Adéu. (*S'enva fent-li senyes a l'Amèlia*).
AMÈLIA Adéu. (*Saludant-lo i anant-se'n cap a dins*).
SR. AN. Espera't tu i vina aquí.
AMÈLIA (*S'acosta sorpresa*). Què vol dir-me?
SR. AN. Estic disposat a què això s'acabi, ho sents.
AMÈLIA El qué?
SR. AN. Si ta mare és cega, jo hi veig massa. Això de què tu siguis una gata moixa i amb aquest posat de santa facis lo que no has de fer...
AMÈLIA Ai! no l'entenc.
SR. AN. Doncs perquè ho entenguis. Demà trec de casa a aquest home. No sabem qui és ni què es proposa ni em satisfà el seu fer i vull viure tranquil jo; vull viure tranquil i no vull que t'agradi aquest home. M'has entès? Ara vés i digues a ta mare que aviat sóc aquí. (*Donant-li una empenta. Se'n va tapant-se la cara plorant per la casa*). Si els pares no vetllessim... què seria dels fills. (*Apaga el quinqué i se'n va*).
RAFEL (*Baixa de la figuera*). Ja era hora! (*Mirant a una part i altra*). Què faig? Els aviso del que intenten o..... No, no; que ho realitzin. Quan més gran sigui la campanada en treurem millor partit. (*Mirant-se el rellotge*). Sí; encara hi arribaré a temps.

ESCENA XI

Dit i JOANET *que surt pel fons*

JOANET Ja t'han deixat lliure?
RAFEL Hola, Joanet!
JOANET Noi, m'has fet passar un ànsia!... Quan he vingut amb la colla i veig la teva guitarra i et filo amagat dalt la figuera, m'he cregut que aquí passaba un «vodevill».
RAFEL Un vodevill?.... Una tragèdia és el que passa!
JOANET Què vols dir?
RAFEL No sé com començar-ho, però és *algo* que t'afectarà molt.

JOANET M'esglaies.
RAFEL Calla, que ve algú... amaga't. (*S'amaguen els dos darrera de la figuera.*)

ESCENA XII

RAFEL *i* MINGO

MINGO (*Entrant amb un garrot a una mà i un fanal de cotxe a l'altra i completament begut*). És molt estrany per tu que ets una persona seriosa... no poder parlar ni sostenir-te... No, Mingo, aquesta nit tu no pots sostenir res... ni la paraula. (*Rient*). Ja, ja, ja,... però res... hi... Min... Min...(*Espantat*). Vatua d'ell ni puc dir el meu nom. (*Buscant per terra i plorant*). He perdut el nom. He perdut el... Déu... meu...
RAFEL (*Sortint i agafant-lo*). Quiet aquí!
MINGO (*Espantadíssim*). Tu! Una fantasma! Soco, soco.....
RAFEL Calla! Sóc jo!
MINGO Ai! Rafel. Ets tu, oi? (*Encarant-li el fanal*).
RAFEL Mira'm bé i escolta'm. Necessito que et refresquis immediatament.
MINGO Abans contesta'm... has vist el meu nom per aquí? L'estic buscant.
RAFEL (*Agafant-lo*). Escolta i no facis l'estúpid si no vols que t'escanyi.
MINGO Ai m'esglaies!
RAFEL Fixa't bé. L'Amèlia fuig aquesta nit amb el seu promès. S'escapa.
MINGO Eh! Què dius!
RAFEL Es necessari que vetllis per ella i que la segueixis a distància sense que et pugui veure. Jo tinc tot lo altre preparat.
MINGO Però?
RAFEL Quan la vegis dintre el tren i camí de Barcelona, tornes aquí corrents i dius que has vist fugí la noia i res més.
MINGO Però si em pregunten?
RAFEL Que l'has vist fugir i prou! Guarda't ben bé de dir que m'has vist a mi i que t'he parlat.
MINGO Estigues tranquil!
RAFEL M'has entès bé? Te'n fas càrrec.

MINGO Estic molt agafat, però ja hi entro. Vaig a ficar el cap dins el safaretx i em desvetllaré d'aquest catarro.

RAFEL Doncs, vés, refresca't i esperes aquí amagat, que no tardarà en sortir.

MINGO Bé.

RAFEL Fins que la vegis camí de Barcelona...

MINGO Bé, ja ho he entès... Però deixa'm primer ficar el cap dins del safaretx... per no ficar la pata... (*Fa mutis fons esqúerra*).
(*Es comença a sentir-se en l'orquesta l'intermetzo*).

RAFEL (*A Joanet que ha sortit*). Has sentit?... Què't sembla?

JOANET Que no ho permeto... Jo no puc consentir-ho això... Que ja saps lo que vols fer?...

RAFEL Ho tinc tot planejat. Tu m'ajudaràs i ara sí que t'asseguro que veuràs realitzats tots els teus desitjos, com jo els meus. Bastarà aquesta lliçó perquè desperti aqueixa infeliç mare confiada, dels seus somnis de grandesa...

JOANET Tot serà que ella es decideixi i el pare no ho destorbi... No sé si podré resistir-ho, Rafel.

RAFEL Si que podràs. I mira; per si fallés el Mingo, avança't tu i espera'm a l'estació; jo no tardaré.

JOANET Doncs hi vaig.

RAFEL I jo a veure si aqueix Mingo es desvetlla.

MÚSICA

Intermetzo

ESCENA XII

AMÈLIA. *Després* ANITA, MINGO *i* RAFEL

(*L'Amèlia, dintre la música, sortirà recelosa i mirant a tots llocs fins que per fi es decideix i marxa fons dreta. A continuació surt amb tot secret el Mingo de la part esquerra i la segueix i darrera d'ell el Rafel. Tot dintre la música*).

AMÈLIA Sí! Prefereixo a ell! (*Fuig*).

MINGO Mireu la mosca balba.... i l'altra infeliç.

RAFEL Segueix-la! Ja ens veurem a l'estació tu i jo.

MINGO *Voy!*

RAFEL Ara ja podré cantar feliç...
Fent-nos posturetes com les tortoretes
viurem junts sempre dant l'exemple de lo que
[és nostre goig.

ANITA (*Sortint de la casa*). Ah! Salva't, Rafel meu!

RAFEL Com les tortoretes que van tan juntetes
eternament viuran units els nostres cors.

ANITA U. u... rum rum rum rum units els nostres
[cors, rum rum.

AMBDÓS Nostre amor serà feliç.
(*Mentre canta es van acostant i en el calderó s'abracen i es fan un petó. Marxa ràpidament el Rafel i ella arrenca unes flors i li va tirant mentre va desapareixent i cau el teló lentament*).

FINAL DEL SEGON ACTE

ACTE TERCER

Sala senzilla de câ'l senyor Anton. Dues portes en cada costat i una al fons. Al fons un corredor amb finestra, davant de la porta i per ella es veurà l'hort. Arrambada a la paret fons dreta, una calaixera, a l'altra part un penjarrobes i un rellotget de peu alt; cadires per tota l'escena i una taula en cada costat de primer terme.

ESCENA I

Senyora ROSA, ANTÒNIA, PEPETA *i veïnes, chor de senyores i* MINGO

S.ª ROSA (*Asseguda i recolzada a la taula de la dreta. Desesperada i rodejada de les veïnes que la consolen. El Mingo està adormit a l'altre costat en una cadira, estarà nerviós i de tant en tant té un sobresalt còmic*).

MÚSICA

VEÏNA Senyora Rosa més no plori
no s'inpacienti i aconsoli's.
Es una cosa molt dolorosa,
però si Déu vol tot s'arreglarà.
Prompte la veurà als seus peus arrepentida,
i vostè, que és mare, haurà de compadir-la.
Vostè es desespera i és natural,
però encara hi pot haver remei pel mal.

S.ª ROSA Oh! Déu, quin càstig és sortir una filla així;
mai l'hi perdonaré.

VEÏNA No ho dubti, tornarà i la perdonarà.

PARLAT

MINGO (*Estirant els braços i fent un badall molt llarg*). Ah! Déu de Déu!...

PEPETA (*Tapant-se la boca per no contagiar-se*). Ai! Vés a l'infern!

MINGO I qué hi haig d'anar a fer amb aquesta calor que fa?

S.ª ROSA A portar-hi aquesta patxorra que tens. (*Plorant*).

MINGO Amb el tràngol d'aquesta nit encara no he dormit jo... Anar d'aquí d'allà... és natural... Si vostè no hagués tingut pa a l'ull...

S.ª ROSA No estaria plorant com ara. Bé prou que ho sé!

PEPETA Vaja, vaja. Necessita fer ànim, senyora Rosa.

MINGO Es natural. Qui trenca paga!

S.ª ROSA Que xerres tu?

MINGO Jo no dic res! Es el *porverbio* que ho diu: «*Quien rompe paga*», i vostè és la que ha fet els testos.

S.ª ROSA Lo que sento és que no tornarà... i que no la veuré més...

MINGO No s'espanti... Jo em crec que tornarà i encara en vindrà un de més!

S.ª ROSA Ets un pocavergonya!

PEPETA No li contesti a aquest pocasolta, i tingui, prengui's la tilla. (*Donant-li una tassa*).

S.ª ROSA No en vull, no en vull....

MINGO (*Acostant-s'hi*). Vol un traguet de vi?

S.ª ROSA Quina vergonya!... Quina vergonya per la nostra família!

PEPETA No es desesperi... Després de tot ningú pot dir com acabarà.

S.ª ROSA Voleu una cosa més clara que això?... Que no heu llegit la carta que ha deixat escrita?

PEPETA Jo també vaig escriure que em volia fer monja...

MINGO I jo frare...

PEPETA Bé, doncs... ara tinc quatre fillets.

S.ª ROSA Ai! Sortosa la mare que no n'ha tingut de fills!

PEPETA Què diu ara! Com pot ser mare si no n'ha tingut!

S.ª ROSA Teniu raó. Ja no sé ni lo que em pesco. Ximple, ximple estic. On deu ésser a aquestes hores, que li deu passar.

MINGO Déu ho sap que deu succeir-li a aquests moments.

S.ª ROSA Quina mala hora vaig tenir acceptant per rellogat a aquesta mala persona! Tan tranquiles que estàvem a la torreta.

PEPETA Quin trastorn!

S.ª ROSA Ja se'ns ha acabat la tranquilitat!

MINGO I les pretensions.

PEPETA Que es pot llegir la carta que ha deixat la noia?
S.ª ROSA L'ha pres el seu pare per portar-la a l'advocat.
MINGO Que entre un advocat? Bona nit i bona hora! Se'ls hi menja la casa i els animals! Amb mi no hi compti!...
S.ª ROSA Doncs que s'havia de fer per no allargar la cosa?
VEÏNA Té raó!
MINGO Més l'allarguen així!
S.ª ROSA Potser que per trobar-la necessitem que quedi tot ocult. Per això els hi recomano que no diguin res a ningú.
PEPETA Ah! No ho dubti.
ANTÒNIA Vol callar!
VEÏNA Estigui tranquila.
MINGO Les veïnes no tenen boca. Se l'han cosida. Mudes com els peixos.
TOTES (*Increpant-lo*). Arri, lluny d'aquí!
MINGO Ah! sí. Es millor que me'n vagi a fer una becaina. (*Va per anar-se'n i torna*). Senyora Rosa, tranquilitzi's. I rigui, vatua *listo*. Ja veurà com ne tornaran tres: ella, ell... i... el bagul. (*Se'n va pel fons esquerra*).
S.ª ROSA Es un imbècil!
VEÏNA Nosaltres també ens n'anem. Vaja; estigui bona i animi's. (*Marxen fons dreta i es queden Pepeta y Antònia*).

ESCENA II

Dits, ANITA, *senyor* ANTON *i don* LLORENS *l'advocat*

ANITA (*Per fons dreta*). Ja està aquí el papà! Animi's! Que no la trobi plorant.
S.ª ROSA No puc, no puc. (*Plorant sempre*).
D. LLO. (*Es un tipus molt ridícul, canós, amb coll molt alt, barret de mitja copa. Molt sentenciós en parlar. Porta una carpeta amb papers sota el braç. Unes ulleres. Entra seguit del senyor Anton*). Vostè deixi'm fer a mi. Veurà com tot s'arregla.
SR. AN. (*Tot descompost pel trastorn*). Déu ho fagi. (*Avençant i veient que la seva dona està negada en plor*). Ho veu? Allà la té. No sap més que plorar.

S.ª ROSA Doncs què vols que faci?
SR. AN. Es tard. Abans això: pots gemegar ara!
S.ª ROSA No m'ho diguis, Anton! No m'ho diguis!
D. LLO. Calma! Calma! Si no m'equivoco, aquesta és la mare?
SR. AN. Per desgràcia! (*Presentant-la*). Aquest és el senyor advocat.
S.ª ROSA L'advocat?
PE.-ANT. Ah! (*Aixecant-se*).
D. LLO. No es molestin!
S.ª ROSA Senyor advocat! Ens recomanem a vostè!
D. LLO. Estigui tranquila! Abans de tot és necessari interrogar a l'hortelana que els hi va recomanar el subgecte, aquella tal Serafina.
PEPETA Puc anar a buscar-la.
SR. AN. Sí, tingui paciència... i faci'ns aquest favor.
PEPETA Hi vaig ara mateix. (*Se'n va fons dreta*).
D. LLO. (*Anant a la taula de l'esquerra i traient i ordenant els papers de la carpeta i preparant la ploma estilogràfica*). També necessitarem abans interrogar al mosso de l'estable!
SR. AN. Vol dir el Mingo. Aquest fill del diable que té la meitat de culpa de tot això. No sé on serà....
ANTÒNIA Ha anat a dormir. Vol que vagi a cridar-lo?
SR. AN. Vagi i li diu que vingui deseguida.
ANTÒNIA Molt bé. (*Se'n va fons esquerra*).
D. LLO. (*Ja assegut a la taula*). Primer... primer... és menester un xic de paper sellat.
ANITA (*Mirant-se uns als altres*). Ja hi som!
SR. AN. (*A part*). Ja comencem!
D. LLO. Necessitarem estendre una denúncia, una citació... etc., etc. Tot vindrà a costar... unes... cinquanta pessetes.
SR. AN. Vaja! Baratet.
D. LLO. No és car. Demés, jo no puc treballar gratis, pobret de mi!
SR. AN. Fixa't els beneficis que ens porta el recomanat.
ANITA Jo d'aquestes despeses no els n'he fet fer mai cap.
SR. AN. (*Treient-se amb dolor un bitllet de la cartera*). Tingui, si és servit.
D. LLO. (*L'examina bé, el guarda i s'asseu*). Doncs comencem a enraonar de l'assumpte.
ANITA (*A part al senyor Anton*). El món està fet així, papà. Es necessari primer untar les rodes perquè girin.

SR. AN. I tant que les faig girar.... (*Entra pel fons dreta el Reporter*). Què hi ha?

ESCENA III

Dits i REPORTER

REPORT. (*Amb el barret de palla a la mà i entrant amb despreocupació i franquesa*). Perdonin si em presento sense ésser conegut, mes l'exigència del públic avui fa que més de quatre voltes un sigui inoportú.
SR. AN. Però qui és?
ANITA Déu ser un testimoni. Passi, passi i digui.
REPORT. (*Avençant*). Mil gràcies. (*S'asseu a la taula de de D. Llorens. Es treu un bloc de paper i ploma*). Doncs si volguessin favorir-me...
SR. AN. (*A les dones*). Però qui deu ser?
S.ª ROSA (*A part*). Sembla l'amo de casa.
D. LLO. Perdoni. Vostè pot dir-nos alguna cosa?... Pot dar-nos alguna notícia....
REPORT. Jo sí!... però són les veus que he recollit pel carrer.
SR. AN. Doncs digui prompte!...
REPORT. Quina cosa puc dir? El cert ho saben vostès més que jo i per tant i com desitjo recollir de la font les notícies certes, i he pres la resolució de pujar a agafar com se sol dir, el brau per les banyes. No l'hi sembla?
SR. AN. Però, què xerra aquest home?
ANITA Hum!
SR. AN. El brau... les banyes...
REPORT. Doncs si volen fer-me el favor. (*Va per escriure*).
SR. AN. Escolti, escolti, ja veurà, així no ens entenem.
D. LLO. Em sembla a mi...
SR. AN. Em vol dir qui és vostè?
REPORT. No se n'han fet càrrec. (*Presentant-se*). Jo sóc un reporter del *Proceso*.
SR. AN. (*Exaltat*). Reporter!!! (*L'amenaça amb una cadira que haurà aixecat*).
TOTS (*Esglaiats*). Ah!
ANITA Papà!
S.ª ROSA Què fas?

D. LLO. (*Amagant-se sota la taula*). Per Déu, separeu-los, separeu-los !

REPORT. (*Fa un salt i corre a amagar-se a la segona dreta*).

SR. AN. Reporter... periodista. (*Buscant-lo*). On s'ha ficat ?

D. LLO. Però calmi's... calmi's. Si això és una fortuna. Perquè si com diu és igual que l'altre del *Proceso*, per aquest podrem saber el nom i altres senyes del raptor. (*Corre a buscar del seu amagatall el Reporter*). Surti, surti fora. No tingui por.

SR. AN. Quina sufocació ! M'han pujat totes les sangs al cap.

S.ª ROSA Per Déu, Anton !

ANITA Calmi's, papà !

SR. AN. Reporter... No ho comprens. Basta sentir aquest nom perquè perdi el món de vista.

ANITA Ja ho comprenc... però si l'amenaça no ens dirà res... (*Dirigint-se a la porta on està el reporter*). Surti, surti sense cap por.

REPORT. (*Treient el cap*). Vol dir que no pendré mal ?

ANITA No tingui por.

REPORT. Oh ! La por m'ho fa dir.

ANITA Que s'ha esglaiat ? Vol una tassa de *caldo* ?

REPORT. (*Esglaiat*). Sí, per *caldos* estic.

D. LLO. Assegui's. El senyor és el pare de la noia que s'ha escapat.

REPORT. Ah ! Vostè és el pare ?

SR. AN. Així ho diuen.

REPORT. (*Acostant-se sens recel*). Molt bé. Doncs em farà el favor de dir-me... (*Treient-se el bloc i a punt d'escriure*) el seu nom, el cognom i l'edat.

SR. AN. I res més ?

D. LLO. Atengui'm primer a mi, i digui'm sens preàmbuls si en el seu periòdic hi ha ocupat com a reporter un tal Alfred...

S.ª ROSA Seguin !

REPORT. (*Asseient-se*). Alfred... com ?

ANITA Alfred Seguin.

REPORT. Ah, ja ! Doncs de Seguin... Seguin... no n'hi ha ; ni d'Alfred. No en conec cap !

ANITA Aquesta sí que és bona !

S.ª ROSA Ai, pobre de la meva filla !

SR. AN. Què et sembla ? Què dius ara ? Era tan distin-

git, enraonava tan bé... Torna-l'hi a fer pagar el gelat...

S.ª ROSA Però per què m'has de martiritzar així?

REPORT. (*A l'Anita*). Senyoreta: faci'm el favor del seu nom.

ANITA Vagi a l'infern vostè i els noms! Veu que estem plorant i encara ve a fastiguejar preguntant els noms.

REPORT. Bé, bé; no s'amoïni... (*Va a asseure's al costat de D. Llorens*).

ESCENA IV

Dits, ANTÒNIA *i* MINGO

ANTÒNIA (*Sortint per on ha entrat seguida del Mingo*). Ja el tenim aquí! Però encara ve dormint. (*Surt fregant-se els ulls*).

SR. AN. Estarà torrat!

MINGO Sí, torrat! Encara estic dejú! Com pot ser que estigui torrat?

SR. AN. Com és que t'amagas de mi?

MINGO Per una raó.

TOTS Per una raó?

MINGO Que ja la sabran.

D. LLO. (*Des de la taula, triomfant*). Aquest ho sap tot! Què els deia jo?

S.ª ROSA Diga'ns deseguida: Què és lo que saps?

MINGO (*Amb misteri*). Jo sé que l'Amélia (*pausa*) ha fugit.

TOTS Això ja ho sabem!

MINGO Ah! Doncs... no sé res més.

SR. AN. (*Agafant-lo per l'americana*). Tu no saps res? (*Saccejant-lo*). Eh! Que vols que t'estrelli contra la paret?

MINGO Senyor Anton, que em llença a perdre l'americana.

SR. AN. T'haig de fer a miques!

REPORT. Li ha tornat a agafar la bogeria! (*Temeruc*).

D. LLO. (*Des de la taula, calmant-lo*). Senyor Anton! Senyor Anton! Deixi'm fer a mi!

SR. AN. (*Rebotent-lo*). Faci vostè, doncs!

D. LLO. (*Dret i apoiant els punys sobre la taula i amb

aire amençador). Mira'm bé (*cridant*). Estàs encarat a un home de... lleis. (*Dóna un cop de puny sobre la taula que fa ballar el tinter*).

ANITA Ai, el tinter!

D. LLO. Mira'm fixament. Necessito que ho diguis tot. (*Pega un altre cop*).

MINGO Es inútil que cridi, ni que truqui... no puc respondre.

SR. AN. (*Agafant-lo altre cop*). Vina aquí; mira'm la cara. Aquest senyor truca a la taula, però jo al cap. (*Pegant-li*).

MINGO Ai! que me l'esfonsa! No sé més, no sé més.

SR. AN. Desperta't! Desperta't! (*Saccejant-lo*).

D. LLO. Senyor Anton! Senyor Anton! Deixi'm fer a mi.

SR. AN. (*Igual que abans*). Faci vostè!..

D. LLO. Si no respon, necessitarem un altre full de paper segellat.

SR. AN. Ah! no. Primer li ensorro el cap que pagar més paper segellat.

MINGO Doncs... sí... no... sí... la... no... no puc parlar!

TOTS No pots parlar?

MINGO Ho he jurat! (*Queden sorpresos*).

REPORT. (*Posant-se al seu costat*). Perdoni! Em vol dir el seu nom? Es pel diari.

MINGO Pel diari? M'hi posarà? (*Contentíssim*). Mingo Ratruc i Curriola, fill de Gratallops...

SR. AN. (*Agafant-lo*). Vina aquí, curriola, que t'haig d'escanyar.

MINGO Ai, senyor Anton... no!...

S.ª ROSA Anton! (*Horroritzada*).

ANITA Papà!

(*Interromp el diàleg la veu del Rafel des de dins*).

RAFEL Ets el jardí florit... etc.

ANITA (*A penes el sent*). Es el meu Rafel! (*Tots es queden quiets escoltant*).

D. LLO. Caram! Qui deu ser aquest canari?

S.ª ROSA Un altre pocavergonya!

ANITA Mamà, no digui això, que ell no s'assembla gens al que vostè vol dir.

S.ª ROSA Que no la sents?

SR. AN. Prou que la sento!

S.ª ROSA On és el gerro de l'aigua que l'arruixaré...

ESCENA V

Dits i RAFEL

RAFEL (*Entrant pel fons*). Em vol airuixar?
S.ª ROSA Ben segur! Què hi ve a fer vostè aquí?
RAFEL (*Al Mingo*). Que has dit alguna cosa?...
MINGO Amb un xic més m'ho fan treure. (*Fent com si l'escanyessin*).
SR. AN. (*Corrent al seu costat*). Que saps alguna cosa, Rafel?
RAFEL Si hi ha algú que estigui informat d'alguna cosa, aquest sóc jo. (*Mirant a la senyora Rosa*).
D. LLO. (*Veient perdre la causa*). Ca, no és possible!
REPORT. (*Acostant-s'hi*). Perdoni'm! Vol fer el favor de dir-me el seu nom?
SR. AN. Vol fer el favor de no interrompre? Vagi-se'n.
ANITA Però que ho són tots així els periodistes?
SR. AN. Vina aquí; vina i explica't, que estic impacient.
S.ª ROSA Que saps alguna cosa?
MINGO Que si sap! Ell ha *sido quien* ha fet *abordar* los *planos* del *malvado*.
RAFEL Tranquilitzi's (*a la senyora Rosa*), que l'honor de la família està salvat. Tinc els ocellets engabiats, però està en la meva mà el poder-los deixar fugir.
REPORT. Bravíssim! (*Escrivint*).
D. LLO. Res pot fer vostè! (*Enèrgic*). La llei castiga amb pena severíssima tot aquell que facilita la fuga i bastarà una citació...
SR. AN. (*Cridant*). Faci la citació i acabi d'una vegada...
MINGO (*Pegant un cop a la taula*). Vostè no citi a ningú, que a la seva edat faria un mal paper.
SR. AN. Escolta, escolta, Rafel. Diga-ho on són.
RAFEL Estan segurs. Mes repeteixo que si jo vull... els ocellets...
MINGO Aixequen el vol; fan el niu, fan els ous, i està feta la truita.
REPORT. Meravellós. (*Escrivint*). Està feta la truita!
D. LLO. (*Resignat i recollint els papers*). M'hauré de resignar amb les cinquanta pessetes.
SR. AN. Rafel, el teu comportament és digne d'admiració... però necessito saber...
RAFEL Un xic més de calma!

S.ª ROSA (*Acostant-s'hi plorosa*). Rafel, no em faci sofrir! Tingui compassió d'una pobra mare!

RAFEL Abans tinc d'aclarar algunes coses.

D. LLO. Ja se'n cuidarà la justícia d'aclarir-ho... perquè la... lo...

MINGO Calli, senyor enreda *cuentos*.

REPORT. (*Escrivint*). Senyor enreda *cuentos*! Es una comèdia! (*Rient*). Ja, ja, ja.

SR. AN. Parla de pressa, Rafel, que ja no és ella sola a sofrir. Mira-la; en dos minuts has aconseguit el que jo no he pogut en vint anys; humiliar-la. Mai m'ha volgut escoltar i avui toquem els resultats. Potser sigui una lliçó... Parla, t'ho suplico...

D. LLO. Però, què tan suplicar. Sembla que li hagin de pagar el rescat. Ja es cuidarà la justícia. Jo, el representant...

RAFEL Calli, que sols serveix de destorb vostè. Lo que podria cobrar-me pel dret que em correspon, necessito que m'ho donguin de bon grat i per demostrar que la justícia que podria fer vostè no és necessària... miri com ho faig... (*Va fins el fons i dirigint-se a la finestra que dóna a l'hort*). Ja pot portar la noia!

TOTS Que estava aquí? A casa teva?

RAFEL Fa un moment que l'hi hem portada. La casualitat va fer que m'informés dels seus propòsits, vaig seguir-los i un cop van ficar-se al niu, sens perdre momen vaig córrer a procurar que els detinguessin i al quarteret ambdós han passat la nit.

S.ª ROSA Quina vergonya!

SR. AN. Gràcies... gràcies, Rafel. (*Abraçant-lo*).

RAFEL Era una predestinada, però l'hem salvada a temps.

SR. AN. (*Arremangant-se els braços*). Però de mi ningú la salva!

TOTS (*Agafant-lo*). No!... Perdoni-la!...

SR. AN. Mai!...

MINGO Vol que li porti la tralla?

RAFEL No la maltracti pas. Aquesta lliçó haurà servit per fer-li veure quant equivocada estava i el seu arrepentiment la farà digna del que l'estima. La perdonarà i encara que sigui un obrer la sabrà fer feliç.

ESCENA ÚLTIMA

Dits, AMÈLIA *i* INSPECTOR

AMÈLIA (*Surten pel fons dreta. Amèlia corre i es tira als peus*). Mamà!

S.ª ROSA Què has fet, desgraciada!

AMÈLIA Perdoni'm, papà!

SR. AN. Véste'n de ma vista! (*Li dóna una empenta i sa mare l'agafa*).

RAFEL Asossegui's! (*A l'Inspector*). Aquests senyors són els pares!...

SR. AN. Per vergonya nostra!

INSPEC. Pueden darse por satisfechos que la desgracia no les haya causado mayor trastorno.

SR. AN. Li sembla poc encara?

INSPEC. Su hija estaba destinada a ser una verdadera infeliz, y a no ser por este joven que mucho aprecio debe tenerles, no la hubieran salvado.

ANITA Quan me l'estimo! (*A part*).

INSPEC. El individuo que en mala hora admitieron en su casa estaba reclamado por la justicia, por ser uno de los màs finos carteristas que invaden la ciudad.

TOTS Oh!

SR. AN. Mal llamp! Ho veus?

MINGO Tira peixet, carterista! Quin ofici més fi... Ja deia jo...

INSPEC. Así, pues, somos varios los que hemos de agradecer su intervención. La policía pierde con frecuencia la pista de estos granujas, porque encuentran mucha gente que les ampara sin averiguar quienes son. Pero era tanta la infamia que con ustedes iba a cometer, que sin duda eso le ha castigado.

SR. AN. I quan me'l podré tirar en cara?

INSPEC. Me parece que tardará; el último delito cometido por ese sujeto es un crimen que... En fin, es inútil esperarlo.

SR. AN. Rafel... vina aquí als meus braços.

S.ª ROSA Rafel! (*Acostant-s'hi*).

SR. AN. Vés! porta a aquesta a dins. Ja que sempre l'has emparat, no l'abandonis, i tu (*a l'Anita*), vina, m'has dit que el Rafel t'agrada? (*La senyora

Rosa se'n va emb l'Amèlia per primera dreta).

ANITA Sí, papà!

SR. AN. La vols? (*A Rafél*). Estàs content?

RAFEL Oh! gràcies.

SR. AN. Doncs si us estimeu, caseu-vos. Ja que tu me'n portes una, just és que jo et pagui amb l'altra.

RAFEL Vida meva!

MINGO Veieu. (*A D. Llorens, que està tot pansit*). S'ha acabat amb boda.

REPORT. (*Amb el bloc i el llapis*). Volen dir-me quan serà?

RAFEL Posi que tot lo més ràpit.

REPORT. Ja em podrien convidar.

RAFEL A vostè i a quants ens miren (*al públic*) que per mi serà un honor.

MINGO Doncs ja ho senten. Els conviden. (*Al públic*).

REPORT. (*Escrivint i dirigint-se al públic*). Els seus noms, fan el favor?

FI DE L'OBRA